

על אי בודד

בלוג שליחות

יר"ל ע"י:

בית חב"ד סרי לנקה

054-9231098

rabbi@chabadsrilanka.com

www.chabadsrilanka.co.il

Chabad of Sri Lanka -

פתיחה

ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה!

בשבח והודיה לה' יתברך, אנחנו זוכים לחגוג עשר שנים להקמת הבית חב"ד בסרי לנקה, בשליחותו של הרבי מליובאוויטש מלך המשיח.

הרבי החדיר בחסידיו שוב ושוב: "ופרצת!". הפשו על הגלובוס נקודה בה אין עדיין בית חב"ד, וצאו לשם להפיץ אלוקות, בכדי להכין עוד פינה בעולם לקבלת פני משיח צדקנו. זכינו להיענות לקריאתו של הרבי, ולהקים - לראשונה בהיסטוריה, בית חב"ד בסרי לנקה.

הגענו לסרי לנקה בחשוון תשס"ו (נומבר 2005), ופעלנו שם עד שבט תשע"ב (פברואר 2012). בחודש אלול תשע"א (ספטמבר 2011), נולדה ביתנו חיה מושקא, לאחרי זמן קצר התברר לנו שהיא נולדה חרשת, ושהטיפול הטוב ביותר עבורה הוא בארץ ישראל. לאחרי שקיבלנו על כך את ברכת הרבי, החלטנו לחזור ארצה על מנת לטפל בה, אך במקביל להמשיך ולנהל את הבית חב"ד בסרי לנקה.

בשנתיים אחרי שעזבנו, מילאו את מקומנו הרב חגי, מילי וילדיהם ורטמן, וכיום מפעילים את הבית חב"ד הרב שניאור, מושקא והילדים מיידנצ'יק.

ב"ה שבשנים האלה הבית חב"ד מתפתח מאוד, והפעילות גדלה והולכת כל הזמן.

אנחנו מודים לכל לראש לקב"ה על הזכות שנתן לנו לפעול בשליחות הרבי, להורים שלנו שעמדו ועומדים מאחרינו, ולכל אותם יהודים רבים מספור שעזרו ועוזרים לנו כל הזמן, כדי שנוכל לבצע את השליחות בהצלחה. מי בממונו, מי בגופו, ומי ברוחו.

בתקווה שהשליחות של הרבי, להכין את העולם לקבלת פני משיח צדקנו, תתבצע סוף סוף, ונזכה לחזור מארבע כנפות הארץ, על כלל עם ישראל, לארץ הקודש, בגאולה האמיתית והשלימה, תיכף ומיד ממש.

לציון התאריך המשמעותי הזה, החלטנו להוציא לאור את בלוג השליחות שלנו - שליחות על אי בודד.

כמעט לכל מי שמבקר בבית חב"ד בסרי לנקה, יש סדרת שאלות: איך הגעתם לסרי לנקה? ממה אתם מתקיימים? האם הייתם בביקור מקדים לפני שהחלטתם להשתקע כאן? איזה ציוד הבאתם איתכם? ועוד ועוד שאלות בסגנון הזה.

לכן החלטנו להעלות על הכתב, חלק מהחוויות שעברנו, הניסים שחווינו והאתגרים שאיתם התמודדנו, על מנת לתת הצצה לחיים הכל כך מיוחדים שלנו - חיי השליחות.

אנו מפיקים שתפיקו הנאה ותועלת מהקריאה.

כסלו ה'תשע"ב - שנת הקהל
הרב מנדי, טליה והילדים קרומבי
בית חב"ד סרי לנקה

**יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד**

איך מחליטים להקים בית חב"ד?

מה מביא בחור ובחורה צעירים להחלטה לקפוץ למים העמוקים?

קצת רקע...

נעים להכיר: מנדי קרומבי. גדלתי בקהילת חב"ד בצפת להורים שחזרו בתשובה בתחילת שנות השמונים. סיימתי את לימודי בישיבה קטנה וגדולה בעיר, ואח"כ למדתי שנתיים (2000-2001) אצל הרבי ב-770 בניו יורק, שם למדתי את לימודי הרבנות.

בפסח 2001, נסעתי לראשונה לשליחות בדרמסאלה שבהודו. עבורי היתה זו חוויה מכוננת, שנתנה לי את התמריץ לחיים של שליחות. בסיום שנת הלימודים 2001, נשלחתי ללמד בישיבת חב"ד לחוזרים בתשובה ברמת אביב.

אשתי - טליה קרומבי, גדלה ברמת אביב בבית שאינו שומר תורה ומצוות. בגיל 16, במהלך לימודיה בגימנסיה הרצליה בתל אביב, החלה להתעורר בקרבה ההתענינות ליהדות, והיא החלה לחזור בתשובה. כשסיימה את הגימנסיה (בשנת 2000), עברה ללמוד במכון אלטע לחוזרות בתשובה בצפת, ואחר כך (בשנת 2002) עברה ללמוד לימודי הוראה בסמינר בעיר.

בקיץ 2003, שדכנית מצפת הציעה להפגיש את הבחור מצפת שלומד ברמת אביב, עם הבחורה מרמת אביב שלומדת בצפת, ואחרי חמש פגישות, החלטנו להקים ביחד בית בישראל. במהלך הפגישות עלתה שוב ושוב הכוונה והנכונות של שנינו, להקים אחרי החתונה בית חב"ד בפיינה בעולם.

אנסה להסביר בקצרה מה מביא בחור ובחורה צעירים (23 ו-21), להחלטה הכל כך נחושה, שאת ביתם העתידי לא יקימו ב'חממה' המוכרת והאהובה, אלא בסוף העולם, רחוק מהמשפחה, מהקהילה, מהאפשרות להשיג מזון כשר, לגדל את הילדים במוסדות חינוך מתאימים עוד.

חשוב להדגיש: למרות שלשנינו היה ברור שזה מה שאנחנו הולכים לעשות, לא היה לנו שמץ של מושג על מה זה אומר בפועל ועל ההשלכות של זה.

הרבי מליובאוויטש מלך המשיח חינך את חסידיו שהמשימה של דורנו היא להביא את הגאולה האמיתית והשלימה. אחרי כמעט אלפיים שנות גלות, הגיע הזמן. הדרך לך, כרוכה בהקרבה אישית לטובת המשימה החשובה, ומתבצעת בנסיעה (אפילו) לקצה העולם, על מנת לתת להושיט עזרה לכל יהודי בכל צורה - גשמית או רוחנית.

החינוך העמוק הזה שהרבי נטע בנו, הוא זה שהביא אותנו להחלטה ברורה, שבעד"ה

כשנקים את ביתנו, יהיה זה באופן כזה.

החלטנו להתחתן, ואחרי החתונה גרנו שנה ברמת אביב, שם אשתי המשיכה ללמוד, ואני במקביל ללימודים, ללמד במרכז 'ממעל ממש'.

בפסח 2004 נסענו למשך חמישה שבועות, להפעיל את הבית חב"ד ברישיקש שבהודו. היתה זו עבורנו כזוג, טבילת האש של שליחות בתנאי שדה.

אחרי שנה ברמת אביב עברנו לעיר הקסומה צפת, שם עבדתי במרכז 'אסנט', בהדרכת פעילויות רוחניות, ושם גם נולד בנינו הבכור - לוי'ק שיחיה.

מחפשים שליחות...

בשלב הזה התחלנו לחפש מקום לצאת אליו לשליחות באופן קבוע. חלק גדול מהבתי חב"ד לא קמים ביוזמת מרכז חב"ד הנמצא בניו יורק, אלא בהתנדבות אישית של הזוג. מכיוון שהיינו קודם בהודו, ראינו את עצמינו ממשיכים שם, אך לצערינו, לא היה נראה שיש עוד מקומות בהודו שבהם יש צורך בבית חב"ד. המקום היחידי שהיה נראה לנו הוא ווראנסי.

ווראנסי היא אחת הערים הקשות ביותר בהודו. שם ההודים שורפים את הגופות שלהם ליד נהר הגנגס, והעיר כולה מריחה מריח הגופות, זאת מלבד הזוהמה, החום והצפיפות שבעיר. מכיוון שכך, החלטנו להתייעץ עם ידידנו הרב מיכי יוספי, חסיד ברלסב שבעבר קיים פעילות בעיר.

התקשרתי לרב מיכי, ושאלתי אותו מה נשמע עם הפעילות שלהם בהודו. עוד לפני שהספקתי להגיד לו מילה על ווראנסי, הוא אמר לי שהם מתכננים בעז"ה לפתוח בווראנסי בית קבוע בקיץ הקרוב (דא"ג, תוכנית שבסוף לא יצאה אל הפועל, ולפני שלוש שנים הוקם שם בית חב"ד). אמרתי לו שבדיוק חשבנו על זה, אבל אם הם פותחים, הרי שכבר אין צורך. ואז הרב מיכי אמר לי: "למה שלא תסעו לסרי לנקה?". אמרתי לו שאף פעם לא שמעתי את השם של המקום הזה, והוא ענה לי שזה אי ליד הודו, שהופך להיות מאוד פופולרי למטיילים ובעיקר לגולשים, מה גם שהרבה באים לשם ללמוד את הפלג המסוים של הבודהיזם ששולט במקום.

התחלנו לחפש באינטרנט מידע על סרי לנקה. המקום היחידי כמעט שבו אנשים כתבו, היה הפורום של למטייל, אבל רובם כתבו: "סרי לנקה היא לא הודו". אנחנו שרצינו פעילות בסגנון של הבתי חב"ד בהודו, חשבנו שאם סרי לנקה היא לא הודו, זה לא מתאים לנו.

אבל מכיוון שאפשרות יותר אטרקטיבית לא היתה, החלטנו לכתוב מכתב לרבי, ולשאול האם ללכת על זה, או לא.

כתבנו מכתב, והנחנו אותו בין הדפים של הספר אגרות קודש. כשפתחנו, נמוגו הספיקות שלנו. הרבי כתב בין הדברים כך:

”הלואי היו כל החרדים לדבר ה' יוצאים בקריות חוצה ומלמדים את בני ישראל תורה, מבלי להתנות אתם מקודם שתחלה יעשו לשומרי מצות ואח"כ ילמדום תורה, שעל ידי לימוד בפיזור בזה - היו מצילים כמה נפשות יקרות מבני ישראל לה' ולתורתו בהקדם גדול.

...כמה מאחינו בני ישראל טובעים בים הגדול של עם הארצות, וזוהי הסיבה היחידה שכמה מהם אין נזהרים בקיום המצות בפועל. וכל מי שיש בידו לעשות מה בזה ומסתתר בד' אמות שלו ומסביר זה לעצמו שהוא הצודק והם הם כו', כבר נתבאר ענינו בזה הקדוש. ובאמת אין צריכים להסברת הזהר הקדוש בזה, אלא במכל שכן וקל וחומר מהצלת הגוף, שאם היה מי שהוא עובר על שפת נהר ורואה איש ישראל טובע בנהר - בודאי שהיה מפסיק משנתו ועושה כל מה שביכולתו להצילו מן הטביעה, ולא היה שואלו אם מניח תפילין הוא בכל יום וכו'. ואם בהצלת הגוף כן הוא - על אחת כמה וכמה בהצלת הנשמה.”

אחרי שקיבלנו את אישור מרכז חב"ד העולמי, ההחלטה נפלה: פנינו מועדות להקים לראשונה בית חב"ד בסרי לנקה.

ספר התניא - הודפס בסרי לנקה

עוד סימן בדרך לשליחות: ספר היסוד של חסידות חב"ד שהודפס בסרי לנקה
ב-1983 הגיע לידינו

אחרי ההחלטה לצאת ולפתוח את הבית חב"ד בסרי לנקה התחלנו להתארגן ליציאה. בין שלל ההתארגנויות, פרסמנו מודעה בבית הכנסת החב"ד בצפת, הקוראת לתרום ספרי קודש עבור הבית חב"ד שיוקם.

אחד מידידנו - דן אלשטיין, הביא לי ספר תניא, ובפיו סיפור מדהים: אחרי שקרא את המודעה שלנו, התחיל לבדוק בבית האם יש לו ספרים שיכול לתרום. בין הספרים שחשב לתת, היה ספר תניא קטן, אבל כשאשתו ראתה שהוא רוצה לתת את הספר, אמרה לו שקנתה אותו במכירת חיסול של הוצאת הספרים החב"דית בניו יורק, ומאז היא קשורה אליו סנטימנטלית, ולכן קשה לה לוותר עליו. תוך כדי שיחה, הוא פותח לבדוק היכן הודפס הספר, ולהפתעתו הרבה הוא רואה כי הספר הודפס ב... קולומבו - סרי לנקה. כמובן שמיד הם החליטו לתרום אותו.

בשבילנו היה זה עוד סימן בדרך לשליחות...

אחרי יותר משנה שבה היינו כבר בסרי לנקה, צלצל הטלפון שלי ביום שישי, וכשעניתני שאל אותי מישהו באידיש: "וואס טוט א איד אין סרי לנקה?" (מה עושה יהודי בסרי לנקה?). התפלאתי מאוד, אבל היהודי הציג את עצמו כחסיד חב"ד בשם פישל כץ מפלורידה, שהזדמן לסרי לנקה לעסקים, ושאל האם יכול לעשות אצלינו את השבת. כמובן שהזמנו אותו מיד.

כאשר פישל הגיע, הוא שאל אם אני רוצה לראות משהו מאוד מיוחד. השבתי בחיוב, והוא הוציא תניא שהודפסה בסרי לנקה. מיד ניגשתי לספריה והראתי לו שיש לי כבר ספר כזה. הוא היה בהלם, עד שסיפרתי לו את הסיפור איך ספר התניא הגיע אלי. אז הגיע תורו לספר לי מאיפה יש לו את התניא:

בתור בחור הוא היה עובד בענף היהלומים אצל חסיד חב"ד מניו יורק בשם הירש'ל חיטריק, ובמסגרת עבודתו היה נוסע הרבה בעולם. באותן שנים הרבי מלך המשיח יצא בקריאה להפיץ את מעיינות החסידות בכל מקום בעולם, וקרא להדפיס את ספר התניא - ספר היסוד של חסידות חב"ד, שנכתב לפני למעלה ממאתיים שנה - בכל פינה ופינה בעולם. ואכן, מאז נדפס ספר התניא בלמעלה מחמשת אלפים מהדורות שונות, במקומות שונים בעולם. פישל נרתם גם הוא למשימה, והדפיס את התניא בכל מקום שאליו הגיע.

בשנת ה'תשמ"ג (1983) נסע פישל במסגרת עבודתו לתאילנד למשך מספר חודשים, שבמהלכם נאלץ לצאת מתאילנד לסרי לנקה על מנת להאריך את הויזה שלו. כחסיד,

התקשר למזכירות הרבי על מנת לבקש מהרבי ברכה לנסיעה. המזכיר העביר לו את ברכתו של הרבי, והוסיף שבמקום שאליו הוא נוסע להאריך את הויזה, הוא צריך להדפיס את התניא. לא עזרו טענותיו של פישל שהנסיעה קצרה ולא יהיה לו בה זמן מיותר להתעסק עם הדפסה של הספר, אך המזכיר עמד על שלו.

פישל אכן הכין בקולומבו את הגלופות להדפסה, ולקח אותם איתו על מנת להגיה אותם לפני ההדפסה. כשחזר לניו יורק, כתב על הדפסת התניא לרבי, ואחר כך הזניח את הנושא. לאחר זמן מסוים, הוא קיבל תשובה מהרבי שתוכנה: כמה זמן לוקח לדואר להגיע מניו יורק לסרי לנקה?. הוא הבין שהרבי לא מתעניין בכך סתם, וכנראה כוונת הרבי היא בקשר להדפסת התניא. הוא התיישב לילה שלם לעבודה על הלוחות, תיקן את כל הדרוש תיקון (הם הכינו את כל הגלופות כשהדפים מסודרים משמאל לימין), הכניס לרבי לאישור ושלח לבית הדפוס בסרי לנקה.

ככה הודפסו ספרי התניא בסרי לנקה.

לאחרי מספר שנים, מצאנו במחסנים של הוצאת הספרים בניו יורק עשרות ספרים נוספים מאותה ההדפסה, הנמצאים כיום אצלינו וניתנים כשי לתורמים עבור פעילות הבית חב"ד.

כל ההתחלות...

*עוד סימן בדרך לשליחות: ספר היסוד של חסידות חב"ד שהודפס בסרי לנקה
ב-1983 הגיע לידינו*

לאחרי שהחלטנו להקים את הבית חב"ד, התחלנו לגשש ולבדוק איך מתארגנים ליציאה. הדבר הראשון שצריך להקמת בית חב"ד זה כסף, והרבה...

ובכן, נסענו לחודש תשרי לרבי מלך המשיח בניו יורק, במטרה ראשונה למלא את המטענים הרוחניים בכוחות אצל הרבי, ובמטרה שניה לגייס כסף בין היהודים שם, בשביל היציאה לשליחות.

לאלה מכם שמרימים גבה, כל בית חב"ד מממן את עצמו עצמאית, למעט סכום השתתפות מינימלי ממרכז חב"ד, אך על כך נרחיב בעז"ה בהמשך.

חזרנו אחרי חודש עם הרבה כוחות רוחניים, אבל עם מעט כסף. חשבנו שכשרק נגיד לאנשים שאנחנו הולכים לפתוח בית חב"ד, יתרמו לנו אלפי דולרים, אבל מסתבר שהכסף לא צומח על העצים, וכמונו יש עוד הרבה אחרים שאוספים למטרות שונות.

הסכום שהיה בידינו הספיק לפי הערכה שלנו - מהמחירים שהכרנו בהודו, לכרטיסי טיסה, מעט ציוד, והפעלת הבית חב"ד למשך שלושה חודשים. החלטנו לנסוע ושה' יעזור הלאה...

מה לוקחים?

בשבועיים שנותרו עד לתאריך הטיסה שלנו, היינו צריכים לשבור את הראש בשאלה: מה לוקחים איתנו? למזלינו, מצאנו בפורום של למטייל, בחורה ישראלית שעבדה בקולומבו בשם דורין כהן, וזרחה ביררנו מה יש כאן ומה אין כאן. להזכירכם: לוי'ק שיחיה היה בן חצי שנה, והיינו חייבים לדעת האם יש כאן טיטולים (כן, אבל באיכות גרועה), מטליות לחות (כן, אבל יקרים מאוד), אמבטיה לתינוק, חומרי ניקיון ועוד ועוד.

בסופם של שבועיים, קנינו קצת מצרכי מזון בסיסיים להתחלה (טחינה, מיוז, טונה ועוד), מעט ספרים (שוקלים הרבה...) ועוד מספר פריטים ללוי'ק. העמסנו את הציוד במזוודות וארגזים, ויצאנו מלווים בבני המשפחה לשדה התעופה, כאשר איתנו אחי אהרלה ועוד שני בחורים שהצטרפו כדי לעזור לנו בהקמת הבית חב"ד.

כאשר העמסנו את החבילות על המשקל, התברר כי אנחנו חורגים **בהרבה** מהמשקל המותר. אחרי דין ודברים עם מנהל הטיסה (הוא עוד יכיר אותנו היטב...), הבנו כי על חלק מהדברים נצטרך לוותר. מכיוון שמועד סגירת הדלפקים התקרב, לא היה לנו הרבה

זמן להתלבט מה לקחת ומה להשאיר, וכך באופן כמעט אקראי, נאלצנו להשאיר חלק מהחבילות אצל אחי שרגא, שלקח אותם לביתו בכפר חב"ד. ווידאנו רק שיש איתנו ספר 'אגרות קודש' בכדי שנוכל לכתוב לרבי, ספר תורה שקיבלנו בהשאלה, ועוד מספר מוצרים בסיסיים ועלינו לטיסה.

טיסה קצרה לעמאן, ואחרי המתנה קצרה עלינו על הטיסה לקולומבו. נחתנו בסרי לנקה בשעת בוקר של יום חמישי ט"ו חשוון (17/11) - בדיוק ביום בו התקיימו באי הבחירות לנשיאות. לתדהמתנו המקום נראה כאי רפאים. החנויות כולן היו סגורות בעקבות העוצר שהוכרז, והרחובות היו ריקים מאדם. נסענו לגסט האוס שאת שמו קיבלנו מדורין, ובדרך גמענו בעינינו את המראות, מנסים להבין לאן הגענו...

מעט מאוחר יותר הגיעה דורין לפגוש אותנו ולהראות לנו איפה אפשר לקנות מעט ציוד, אך הכל היה סגור.

אנחנו הגברים רצינו להתפלל, אבל כמנהג החסידים, קודם התפילה חיפשנו מקום לטבול. מכיוון שלא היכרנו את האוקינוס ההודי, טבלנו בים מסולע מתחת לא' מבתי המלון בעיר. היום כשאני רואה את המקום בו טבלנו, אני מודה לה' שח"ו לא התנפצנו על א' הסלעים.

לכתחילה לא ידענו איפה יש ריכוז של יהודים שבו עדיף לפתוח את הבית חב"ד. ידענו שיש אנשי עסקים בקולומבו, וגולשים בהיקדואה, אבל לא היה לנו שום מושג כמה. חשבנו שנגיע לקולומבו, ונראה האם יש טעם להישאר שם, או להמשיך להיקדואה. אחרי יום א' בעיר, הבנו שאין לנו מה להישאר בקולומבו, והחלטנו לנסוע למחרת להיקדואה.

הזמנו מונית ויצאנו לדרך. הכבישים היו שוממים לגמרי, בעקבות העוצר שהוכרז יום אחרי הבחירות, מפחד ממהומות. לשאלתנו כמה מרחק הנסיעה להיקדואה, השיב הנהג שש שעות. אחרי שעתיים וחצי הוא הודיע לנו להפתעתנו שהגענו.

מצאנו חדר בא' מהגסט האוסים, והלכנו לחפש ציוד על מנת להכין שבת, אבל בעקבות העוצר, הכל היה סגור. איכשהו, אחרי שיטוטים רבים, הבחורים מצאו מעט מצרכי מזון, ואשתי סוג של כיריים וסיר. במעט זמן שנשאר עד שבת, היא אילתרה סוג של סעודת שבת, כש'המטבח' נמצא ממש על החוף.

קיבלנו את השבת, והתיישבנו לסעודה. בגסט האוס מולנו ישבו שני גולשים שלפתע בירכו אותנו: 'שבת שלום'. הם היו ה'לקוחות' הראשונים של הבית חב"ד...

למחרת הלכנו להתחיל לבדוק איפה כדאי למקם את הבית חב"ד. התפצלנו. אשתי ואני הלכנו ימינה, והבחורים שמאלה. אחרי כמה מאות מטרים, הבחנו בשלט של קוקה קולה בעברית על פתח אחת המסעדות. הבנו שיש בשביל מי להקים כאן בית חב"ד...

הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל

איך מתארגנים ומה לוקחים להקמת בית חב"ד?

ביום ראשון התחלנו לחפש מקום לבית חב"ד.

אחרי מספר שעות בהם אנחנו והבחורים שוטטנו בכל הכפר, מצאנו שכמעט ואין בו בתים להשכרה. רוב רובו של הכפר הוא גסט האוסים שבהם יש רק חדרים בודדים להשכרה, ועל קו החוף - בו מתרכזים היהודים, אין בתים להשכרה. מצאנו רק בית אחד שמיועד להשכרה, אבל הוא היה לא נעים בלשון המעטה. הבית היה חצי מתחת לאדמה, חשוך, ישן והשרה אוירה קודרת. אני כבר חשבתי לשכור אותו בלית ברירה, אבל אשתי נחרדה מעצם המחשבה שזה הולך להיות ביתנו בתקופה הקרובה.

בעוד אנחנו מתלבטים מה לעשות, רצו אלינו הבחורים, ואמרו שמצאו בית שמתאים לשמש כבית חב"ד. הלכנו לראות את הבית, ואכן, מכל הבחירות הבית התאים. הוא היה יחסית חדש, על החוף במיקום מרכזי, עם סלון גדול ועוד מספר חדרים. ביקשנו לפגוש את בעל הבית, ואחרי שהוא הגיע כבר לא היינו בטוחים בכלל שאנחנו רוצים לשכור את הבית. הבחור הגיע עם מספר חברים; כולם 'נערי חוף', שמבלי לשאול כלום, ידענו שהם טיפוסים מפוקפקים, סוחרי סמים, ואנשים לא הגונים בלשון המעטה.

התחלנו להתלבט: מצד א', חששנו מאוד לשכור ממנו וח"ו להסתבך איתם בעתיד, ומצד שני, לא היתה שום ברירה יותר טובה.

החלטנו לכתוב לרבי. שמנו את המכתב בתוך הכרך היחידי של האגרות קודש שהיה ברשותנו, והתשובה של הרבי לא השאירה מקום לספיקות. הרבי כתב:

"ושומר ישראל אשר לא ינום ולא יישן ישמור את כל אחד ואחת מבני ישראל בכל מקום שהם, ויאמר לצרות די, עד שמתוך מנוחת הנפש ובהעדר דאגות גשמיות יוכלו לעסוק בתורה ומצות מתוך הרחבת הדעת בפנימיות ובשמחה."

הבנו שאין לנו מה לחשוש ממנו, כי הרי: "שומר ישראל לא ינום ולא יישן".

כעת, כשהחלטנו לשכור את הבית, התחיל משא ומתן על המחיר. אחרי התמקחות ארוכה, סיכמנו שנשכור את הבית ב-\$650 לחודש, בתנאי שנשלם לו על חמישה חודשים מראש.

כפי שהזכרתי, הגענו בסך הכל עם \$1,500 לסרי לנקה, ולא היה לנו את הסכום הדרוש כדי לשלם לו את השכר דירה מראש. אבל כאן נחלץ לעזרה יקר - אחד מהבחורים שבא לעזור לנו מניו יורק, ואיתו הכסף שחסך שם. הוא הלווה לי את הכסף שהיה לו, ואני

הבטחתי לו שאחזיר לו אותו ברגע שיצטרך.

כך הוקם הבית חב"ד בסרי לנקה, בתחנתו הראשונה בכפר החוף היקדואה.

אקדים את המאוחר:

במהלך חמשת החודשים שגרנו בהיקדואה, ראינו את ברכתו של הרבי ש"שומר ישראל לא ינום ולא יישן", מתממשת לנגד עינינו פעם אחר פעם.

כפי שחששנו, לסנטה - בעל הבית שממנו שכרנו את הבית חב"ד, היה אכן מאפינו - אחד משלושה מאפינונים ששולטים בחוף כולו. בהתחלה לא היו לנו איתנו בעיות, אבל בהמשך התחילו מריבות בין המקומיים לגולשים הישראליים, ומכיוון שהבית חב"ד הפך למרכז לישראלים בכפר, הוא התחיל לשטום אותנו ולהציץ לנו.

זה התחיל בניסיונות לסחוט מאיתנו עוד כסף על שימוש בחשמל ובמים, מכיוון שלטענתנו, היות ובבית יש הרבה פעילות, העלויות יותר גבוהות. אח"כ רצה שנשלם לו על מטיילים שלפעמים ישנו אצלינו, בשלב מסוים מישהו גנב את הפסלון שהיה למשפחה שלו, והוא האשים אותנו, וכך לאורך החודשים נמשכו ההצקות בדיבורים לא נעימים, איומים (אפילו על לוי'ק), גניבת חפצים ועוד.

[במאמר המוסגר: באותה תקופה עבדה אצלינו בת דודתו של בעל הבית, בתור עוזרת בית. באחד הימים, אשתי שמה לב שהמדף של הבגדים שלה בארון שבחדר שלנו, מאבד גובה מידי כמה ימים. לקח לנו קצת זמן להבין שידה של העוזרת במעל...]

בהמשך הצטרף אליו בעל מסעדה שטען שאנחנו 'גונבים' לו את כל הלקוחות.

אחד מהאירועים הכי פחות נעימים היו באמצע התקופה. ישבנו בוקר אחד בבית חב"ד ולמדנו, כשפתאום התפרץ אחד מהגולשים לבית חב"ד כרוח סערה, כשבעל הבית ואחד החברים שלו דולקים אחריו בצעקות. לבית חב"ד הם לא העיזו להיכנס, אבל מבחוץ הם אמרו לו שברגע שיצא מהבית חב"ד, הם ישפכו עליו נפט וידליקו אותו (ח"ו).

אחרי זמן מסוים, הם הלכו, ואז ביררנו אצל הבחור מה קרה. הוא סיפר שהתחיל בחוף עם בחורה יפנית שישבה שם, וכשהמקומיים ראו זאת, הם צעקו עליו שהיא חברה של אחד מהם, ולכן רצו לפגוע בו. אותו מטייל הוזמן קודם לבית חב"ד, אבל לא רצה להגיע. כשהם רדפו אחריו, הוא ברח ל'עיר מקלט', ואף הניח תפילין.

עזרנו לו להקדים את הטיסה שלו, ובאותו הלילה הוא חזר ארצה בשלום ב"ה.

ככה חלפו החודשים במתיחות גדולה. בינתיים הסתיימה העונה, ואנו החלטנו לעבור

לקולומבו. מכיוון שלא רצינו בעיות עם בעל הבית, לא הודעתי לו עד היום האחרון שאנחנו עוזבים. ביום חמישי בערב קראתי לו, ואמרתי לו שלמחרת - יום שישי (היום שבו הסתיימו 5 חודשים), אנחנו עוזבים. אבל הוא אמר לי:

“אתם לא עוזבים אלא אם כן תשלמו לי \$1,600 על שיפוצים וצביעה של הבית”. בשביל ההערכה: משכורת ממוצעת עמדה אז על \$80 לחודש, ובסכום שהוא דרש היה אפשר כמעט לקנות בית. היה ברור שיש כאן ניסיון לסחיטה.

השבתי לו שאנחנו נעזוב ואני אביא פועלים שיצבעו את הבית, אבל הוא אמר שאחרי שנעזוב הוא לא סומך עלינו שנשלם לו. אמרתי לו שאני מוכן להשאיר לו כבטחון את הדרכונים שלי, אבל הוא לא הסכים.

לפני שהלך הודיע לי שעד שאני לא אשלם לו הוא לא ייתן לנו לעזוב. ובאמת, זמן קצר אחר כך הוא הכניס לתוך החצר וואן גדול עם חברים שלו, שהפעילו מוזיקה בקולי קולות ושתו בירה, ואת השער של הבית חב"ד הם נעלו מבפנים. תוך כדי שהם השתוללו בחוץ, אנחנו התחלנו לארוז את החפצים שלנו.

למחרת בבוקר הגיעה המשאית שהזמנו בכדי לפנות את הבית, אבל הוא איים על הנהג שיעזוב מיד את המקום.

בינתיים, יפתח - אחד מהבחורים שהיה איתנו, הצליח לצאת את שטח הבית חב"ד מהיציאה האחורית, וקרא למשטרה. השוטרים ניסו לפשר, אבל כמובן שהם היו מוטים לטובת בעל הבית, מה גם שהוא כיבד אותם בשתייה ועוד. ככה התנהל משא ומתן, כשהשעות נוקפות, ואנחנו צריכים עוד להגיע לקולומבו לפני שבת.

בסביבות השעה 12 בצהריים, הגענו לפשרה שנשלם לו \$400, אבל לא היה לנו את הכסף. למזלינו, אחד מבעלי הגסט האוסים שאירח הרבה ישראלים אצלו במהלך העונה, הסכים להלוות לנו את הכסף, בתנאי שנפקיד אצלו את הדרכונים שלנו כביטחון, והסאגה באה לסיימה הטוב.

כשהעמסנו את הדברים על המשאית, בעל הבית וחבורתו עוד הצליחו להעלים חלק מהחפצים שלנו, אבל אנחנו שמחנו שתודה לא-ל זה נגמר בכך ולא הגיעה לאלומות, כפי שבעל הבית מאוד רצה.

אכן, “הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל”...

כי מלאכיו יצווה לך

על מלאך בדמות אדם שה' שלח לפנינו לסרי לנקה, על מנת לאפשר לנו את השליחות...

כבר במהלך השבוע הראשון התחלנו בפעילות שוטפת, מעבר להתארגנות הטכנית. הנחת תפילין, שיעורי תורה, ארוחות ערב ועוד.

באחד מימי השבוע בשעות אחר הצהריים יצאו הבחורים לסיבוב הנחת תפילין בגסט האוסים. בעוד הם צועדים, עצר לידם רכב וממנו ירד אדם שהציג את עצמו בשם ברק נחשון. הוא אמר שהוא גר בסרי לנקה ושמח מאוד לראות אותם, ונתן להם פתק עם שמו ומספר הטלפון שלו.

התקשרתי אליו והזמנתי אותו לבוא אלינו לשבת, ואכן בשבת הקרובה הוא הגיע במיוחד מקולומבו להיקדואה (מרחק שעתיים וחצי נסיעה) על מנת לעשות איתנו את השבת.

במהלך השבת הוא סיפר כי הוא גדל בלוס אנג'לס, ועוסק כבר הרבה שנים בתחום הטקסטיל, מתוכם כ-15 שנה בסרי לנקה, וב-7 השנים האחרונות הוא מתגורר בסרי לנקה בקביעות. הוא לא שמע מעולם על יהודים שגרים כאן, והיה מופתע מאוד לשמוע שיש בקולומבו כמה וכמה משפחות של יהודים.

במהלך הנסיעה שלו מחופשה בדרום בחזרה לביתו בקולומבו, ראה לפתע שני בחורים חרדיים. הוא היה בטוח שהוא הוזה מהחום, ולכן אפילו לא עצר. רק אחרי נסיעה של כמה דקות, ביקש מהנהג לחזור אחורה, ופגש את הבחורים.

סיפור מדהים הוא סיפר על הצונאמי שהיכה באי שנה קודם. הבית שלו נמצא ממש על החוף, ולמרות שהאיזור שבו הוא גר נפגע מאוד קשה, בכל זאת, הרי שאצלו בבית הגלים הגיעו עד לגובה המזוזה שעל פתח דלתו, ונעצרו בדיק שם...

אחרי הצונאמי, מאות הפליטים מהכפר הקרוב הגיעו אליו הביתה, והוא הלך אותם בקומה השניה, כי מהפחד, אף אחד לא הסכים ללון בקומה הראשונה.

אחרי יומיים, הוא השאיר את אחד מהבחורים שעבד אצלו עם ערימה של שטרות של \$100 לחלק לכל אחד, ונסע לתאילנד.

שמחנו מאוד לפגוש אותו, ואחרי שבת הוא חזר לביתו.

באותה שבת השתתפה גם מלכה באאזוב - בחורה ישראלית שעבדה כאן, וביום ראשון ביקשה שאסע איתה לביתה בקולמבו על מנת לקבוע לה מזוזה. הסכמתי, ואחרי שקבענו מזוזה הציעה שנקפוץ לבקר את ברק.

הגענו למסעדה שלו על חוף הים וישבנו איתו לשיחה ארוכה, ואחריה הוא הזמין אותי לביתו שנמצא לא רחוק. כשהיינו אצלו בבית הוא אמר שנראה שאני מאוד טרוד, ורצה לדעת מה מטריד אותי. אמרתי לו את האמת, ששילמנו את כל הכסף שהיה לנו ולבחורים שאיתנו לשכר דירה, ונשארנו בלי כסף. הוא שאל כמה הסכום, ואמרתי לו שלחמשה חודשים שילמנו \$3,500. הוא עלה למשרדו בקומה השלישית, ואחרי כמה דקות חזר עם מעטפה ובה מלוא הסכום. הודיתי לו מאוד, והוא אמר שאחרי שתיגמר תקופת השכירות, נמשיך לדבר על המשך תשלום השכר דירה.

העונה הראשונה שלנו בסרי לנקה, היתה מאוד קשה מבחינה כלכלית. אחרי שסיימנו את העונה הראשונה חזרנו לארץ, וקיבלנו החלטה בהתייעצות עם ההנהלה שלנו שעד שאין לנו גב כלכלי, אנחנו לא יכולים לחזור לשליחות.

באותם ימים נתן לי אחי שרגא תרומה של \$3,500, ואמר לי שניסע עם זה לסרי לנקה לעוד חודש, ואם עד שהכסף ייגמר נצליח למצוא תמיכה כלכלית, נמשיך הלאה, ואם לא, לפחות נדע שניסינו כל מה שביכולתנו. ואכן, בסוף חודש תמוז חזרנו לסרי לנקה אחרי כשלושה חודשים בארץ, בתקווה למצוא סידור כלכלי שיאפשר לנו להמשיך את השליחות.

כמה ימים אחרי החזרה פגשתי את ברק בביתו. הוא ניסה להבין למה התמהמנו בארץ כמה חודשים, ואני נאלצתי לספר לו עד כמה המצב הכלכלי היה קשה בעונה שעברה, ועל ההחלטה שקיבלנו שבכדי להמשיך אנו חייבים תמיכה כלכלית. הוא הצטער מאוד שלא סיפרתי לו במהלך התקופה שום דבר, ואמר לי מיד שכל מה שיחסר לי בתקציב מידי חודש, הוא יכסה בעצמו.

בזכותו החלטנו להמשיך את השליחות...

במשך שנתיים הוא תמך בנו כלכלית, והיווה שותף פעיל בהקמה של בית חב"ד. לצערנו, לפני כמה שנים הוא סגר את עסקי הטקסטיל שלו כאן, ומאז אבד הקשר איתו.

מי מממן את הבית חב"ד?

המטייל התפלא כשניתקו את החשמל: "למה חב"ד לא שולחת את הכסף בזמן?!". למה באמת?

יום אחד ישן מטייל בחדר אורחים תחת המאוורר, כשלפתע המאוורר כבה. לשאלתו מה קרה, הסתבר לו שבאו לנתק לנו את החשמל כי לא שילמנו את החשבון. המטייל התפלא מאוד ושאל: "למה חב"ד לא שולחים לכם את הכסף בזמן, ואתם צריכים לסבול מהניתוק של החשמל?".

באחד מחגי סוכות כשנסענו לארוגם ביי - כפר דייגים שבו גולשים ישראלים רבים, על מנת לברך עם הגולשים על ארבעת המינים, שמענו שיחה של מטיילים אודותינו. אחד מהם שיבח את הפעילות של הבית חב"ד, ואת המסירות להגיע ממרחק של 10 שעות נסיעה, כדי לברך איתם על ארבעת המינים. אבל החברים השיבו לו שהם לא רואים בזה שום הקרבה. "הם הרי מקבלים ממשד החוץ תנאים טובים, לא צריכים לעבוד, מקבלים טיסות לביקורים בארץ, ועוד מקבלים משכורת. על מה מגיע להם כל הכבוד?".

במהלך השנים שלנוכח, כמעט כל מי שביקר בבית חב"ד היה בטוח שהבית חב"ד ממומן על ידי תנועת חב"ד.

אז זהו... שלא...

אף בית חב"ד אינו ממומן על ידי תנועת חב"ד!

קיימים בעולם קרוב אלפיים בתי חב"ד. מתוכם ישנם בתי חב"ד שלהם מוסדות רבים: בתי ספר, גני ילדים, בתי תבשיל, בית כנסת, מקווה טהרה, מכון גמילה מסמים, ועוד אין ספור מוסדות אחרים. אין אף גוף - גדול ככל שיהיה, שיכול להחזיק כלכלית מערכת כל כך גדולה.

כל שליח, כאשר הוא יוצא לשליחות, מלבד ההקרבה שבעצם היציאה לשליחות, הוא לוקח על עצמו אחריות כלכלית כבדה, שלעיתים יכולה להסתכם במליוני דולרים.

הדרך העיקרית עבור רוב הבתי חב"ד להתקיים ולפעול, היא באמצעות תרומות. התורמים הם השותפים המאפשרים את המשך הפעילות. יש כאן מעין הסכם יששכר וזבולון: השליח יעשה את הפעילות, והקהילה תאפשר לו זאת מבחינה כלכלית.

למרכז חב"ד העולמי ישנן קרנות מסוימות, העוזרות לבתי חב"ד מסוימים בהקמת הבית חב"ד. לדוגמא: הנדיב ג'ורג' רוהר, מחזיק את הקמת הבתי חב"ד בקמפוסים בשנים הראשונות, אך לאחר מכן, השליח חייב לעמוד על רגליו. הנדיב לב לבייב, תומך

בחלקים גדולים של הפעילות ברוסיה, ועוד כמה קרנות נקודתיות.

במקומות בהם פועלת קהילה, בדרך כלל יותר קל לגייס את המשאבים. בבתי חב"ד הפועלים בעיקר עם מטיילים, ולא עם קהילה קבועה, מדובר בדרך כלל בהתמודדות יום יומית.

הצד הטוב שבזה הוא שאנחנו לעולם לא סומכים על עצמינו. מבחינתנו ברור - ברמת הידיעה, ולא רק ברמת האמונה, שהכסף שלנו מגיע אך ורק מהקדוש ברוך הוא.

בחודש אלול ה'תשס"ט הגיע לכאן ר' בעז לרנר ע"ה - מומחה למקוואות, על מנת להכשיר את המקווה שבנינו. בצהרי יום שישי, לקחתי אותו לסיבוב בכמה חנויות, על מנת לקנות מתנות למשפחתו בארץ. מכיוון שהיו באמתחתו רק דולרים, הצעתי לו שבמקום שיפרוט אותם ואחר כך ישאר עם עודף ברופי, שישתמש בכסף שלי, ואח"כ יחזיר לי בדיוק. באמצע הסיבוב, אמרתי לו שלא חשבתי שהסיבוב יעלה כל כך הרבה, והכסף תיכף אוזל. הוא הציע שנמשוך מהבנק, אבל נאלצתי לאכזב אותו, ולגלות לו שגם חשבון הבנק ריק. "אז מה תעשה?!", הוא שאל בפליאה. השבתי לו שאין מה לדאוג, כי בידעה - ולא באמונה, אני יודע שה' ישלח את הכסף.

חזרנו הביתה, ואחרי 5 דק' בדיוק, התקשר יהודי שגר כאן, ואמר שהוא שולח עם הנהג שלו תרומה נכבדה.

אנחנו יכולים לכתוב ספר רק על הסיפורים של הניסים הכלכליים שלנו, אבל אסתפק בעוד אנקדוטה אחת:

בינואר 2009 - אחרי שנה וחצי של חיפושים, מצאנו את הבית שמשמש עד היום כבית חב"ד. אחרי משא ומתן ארוך ומייגע, הגענו להסכמה עם בעל הבית על סכום חודשי של \$2,500 (!), ובנוסף דמי פקדון על עוד \$2,500.

חתמנו את החוזה ביום שישי בבוקר, ואח"כ שלחתי לבעל הבית שיק ע"ס \$17,500, כאשר בחשבון היו רק \$7,500. סמכתי על כך שבמילא באותו ביום הבנק כבר סגור, ויפתח רק ביום שני, ועד אז ה' בטח יעזור.

ביום שיש אח"כ התקשר ידיד טוב של הבית חב"ד, וסיפר שממש כעת קיבל ירושה מאוד גדולה, והחליט לתרום מעשר לבית חב"ד. שאלתי מה הסכום, והוא השיב: "עשרת אלפים דולר!" - בדיוק הסכום שהיה חסר לכיסוי השיק.

“על הלחם לבדו...”

איך שומרים על כשרות במדינה בה אין שום דבר כשר?

שמירת הכשרות במדינה שאין בה קהילה יהודית, היא אחת מהמשימות היותר מורכבות, על אחת כמה וכמה כשמדובר לא רק על משפחה אחת, על על עשרות אנשים, ולפעמים אף מאות, שצריך לדאוג להם למזון כשר.

כשיצאנו לשליחות בסרי לנקה לקחנו איתנו המון ציוד, הרבה מעבר למשקל המותר בטיסה, והיינו בטוחים שה' יעזור וייתנו לנו להעלות את הכל. כשהגענו לשדה התעופה בתל אביב, התחיל משא ומתן קשה עם הנציגים של חברת התעופה הירדנית, עד שבסופו של דבר נאלצנו להשאיר בארץ חלק מהדברים, ולא, היינו מפסידים את הטיסה. מכיוון שהשעה כבר דחקה, לא היינו יכולים לברור יותר מדאי מה אנו לוקחים ומה משאירים, וכך יצאנו לדרך. כשנחתנו בקולמבו התברר לנו שבין הדברים שנשארו בארץ היתה גם הנפת משי המיועדת לניפוי הקמח לצורך הכנת הלחם. בלי נפה, אי אפשר לאפות לחם...

התחלנו לברר מתי הטיסה הבאה שמגיעה לסרי לנקה, והסתבר, כי יש 2 טיסות שבועיות דרך ירדן, אחת ביום שישי שנוחתת בשבת, והשניה ביום רביעי הבא. כלומר, מצפה לנו שבוע ללא לחם...

אחרי שבוע, אחי נסע לשדה התעופה בן גוריון, פגש 2 גולשים שיצאו לסרי לנקה, ושלח איתם נפת משי לשמחתנו הרבה.

נסענו לקולמבו כדי לפגוש אותם בשדה התעופה, ועל הדרך הלכנו גם לבדוק מפעל ליצור שמן. השמן הוא מוצר בסיסי ונצרך בכמויות מאוד גדולות, ולכן מאוד קשה לייבא אותו. אחרי ברור מצאנו שהמפעל היחידי שמייצר שמן בסרי לנקה, הוא מפעל לשמן קוקוס. ואכן בדקנו את המפעל, ווידאנו שאין בו שום בעיה של כשרות, והתחלנו לצרוך אותו. בתקופה הבאה לכל המאכלים היה טעם של... קוקוס. חביתה בטעם קוקוס, סלט ירקות בטעם קוקוס, חמין בטעם קוקוס, וכן הלאה.

לאחרי חצי שנה ללא מוצרי בשר, כשהתקרב חג הפסח, קיבלנו תרומה על מנת לנסוע לתאילנד, לקנות בשר, ולהביא אותו, כדי שבליל הסדר תהיה ארוחה בשרית. ואכן, נסעתי לתאילנד, הבאתי מזוודה מלאה בבשר, ולמוכס המופתע שפתח את המזוודה, הסברתי שזה מטעמי דיאטה יהודיים. למזלי הוא קיבל את ההסבר ונתן לי להכניס את הבשר. עשיתי זאת פעמים נוספות, עד שפעם אחת, כשחזרתי עם מזוודה מלאה בבשר, המוכס לא השתכנע, וחרף כל שיכנועי, כולל שוחד גבוה, הוא החרים את הבשר. מאז לא ניסיתי זאת שוב...

מספר שנים אחרי הקמת הבית חב"ד, כשהחלטנו להקים מסעדה על מנת לספק את

הדרישה הגוברת והולכת למזון כשר, הבנו שאין מנוס מלקיים שחיטה מסודרת בסרי לנקה. מצאנו משחטת עופות שהסכימה שנעשה אצלה את השחיטה, וחיפשנו משחטת בשר כדי לשחוט פרות. הבעיה היא שבסרי לנקה רוב האוכלוסיה היא בודהיסטית, ולא אוכלת בשר. רק עוף בקושי.

לבסוף, בסיועו של דני פררה - גר מקומי, מצאנו משפחה מוסלמית, שבחצר ביתה פועלת משחטה. הגענו אליהם, וכשהם שאלו מאיפה אנחנו, דני - שלא רצה לעורר מהומות, לא אמר שאנחנו מישראל, אלא שאנחנו מוסלמים מגרמניה...

סיכמנו איתם על תאריך השחיטה, מחיר וכו', ולאחרי מספר ימים בעל הבית התקשר כדי לשאול מתי אגיע לתת לו את המקדמה. הוא הציע שאבוא לעשות איתו ביום שישי ביחד את הג'וזמה (התפילה המוסלמית), ומשם נמשיך אליו הביתה כדי לתת לו את המקדמה...

אחרי מספר שבועות, הגיע בשעה טובה שוחט לסרי לנקה. משדה התעופה נסענו למשחטת העופות, וב"ה שהשחיטה התבצעה בצורה טובה וחלקה. ביום שישי נסענו למשפחה המוסלמית על מנת לשחוט את הבקר. כשהגענו לשם, התחילו כל מיני התלחשויות ודיבורים בין בני המשפחה, ואנחנו הבנו שיש בעיה. מסתבר שהם לא ממש מאמינים שאנחנו מוסלמים, וחוששים שאם יתנו לנו לשחוט יפסידו את תעודת ה'חלל' (תו 'הכשרות' המוסלמי) שלהם.

הם התחילו לתחקר אותנו: כמה תפילות אנחנו מתפללים, מה אנחנו אוכלים וכו' וכו', ואני ראיתי שהעסק לא זז. עד שאמרתי לבעלת הבית: One Alla! (ה' אחד). ברגע שהיא שמעה את זה, אורו פניה, והיא הרשתה לנו להתחיל בשחיטה.

השוחט שחט את הפרה הראשונה, והתברר כי לפרה היה נקב בריאה. על פי ההלכה, פרה שנשחטה אבל היה בה מום כמו נקב בריאה, היא טריפה ואסור לאכול אותה. הודענו לבעלת הבית הבית, שאנחנו נשלם, אבל לא ניקח את הבשר. היא לא הצליחה להבין למה. אחרי שהסברנו לה, היא אמרה: "זו הפעם הראשונה שאני רואה מישהו יותר פנאטי מאיתנו...". לאחר ששחטנו עוד כמה פרות וכולם היו טריפה, הבנו שהפרות בסרי לנקה לא איכותיות מספיק, ומאז לא שחטנו יותר פרות, אלא רק עופות.

מאז ועד היום, מידי פעם אנחנו שוחטים כמות גדולה של עופות שמספיקה לכמה חודשים, ומקפידים את הבשר בהקפאה עמוקה.

את מוצרי היסוד כמו: יין, תבלינים, מיונז, קטשופ, טונה, ועוד עשרות מוצרים נוספים, אנחנו שולחים מידי כמה חודשים בשילוח ימי. המיסוי בסרי לנקה מאוד גבוה, ולכן כל פעם מחדש אנחנו צריכים הרבה פרוטקציות ועזרה משמים כדי שנוכל לקבל את המוצרים בלי לשלם את המחיר המלא למכס. ב"ה עד עכשיו זה עובד.

בכדי לשתות חלב, צריך לקום מוקדם בבוקר, לקחת את כל ציוד החליבה, ולנסוע למחלבה, בכדי להיות נוכח בחליבה. כשחוזרים עם החלב, יש להרתיח אותו, לתת לו להתקרר, להפריד ממנו את השכבה השומנית שנקרשת למעלה, בכדי להכין ממנה חמאה, ואת החלב הנשאר למזוג לבקבוקים ולהקפיא.

את הדגים קונים בשוק המקומי, אבל יש להצטייד בסכין (מנצ'טה) כשרה וקרש חיתוך. המקומיים כבר מכירים את השגעונות שלנו, וזורמים איתם. בכל זאת אנחנו לקוחות טובים. לא הרבה לקוחות קונים כמויות כאלה של דגים.

קיבוצניק, נזיר, חסיד

סיפורו המדהים של יוסי - קיבוצניק שהפך לנזיר בודהיסטי, וחזר לשורשיו היהודיים

בימים שבהם נערכנו ליציאה לשליחות לסרי לנקה, פנה אלי חבר ואמר לי שבסרי לנקה שולט פלג בודהיסטי שאינו מרכזי כבודהיזם הטיבטי, אך דווקא בגלל כך ישנם יהודים ספורים שמתעניינים דווקא בו. אותם נשמות מגיעות לסרי לנקה ללימודים ומדיטציות. "שים לב אליהם..." - הוא אמר לי.

בתקופה הראשונה לשהותנו באי, רוב העיסוק שלנו היה עם המטיילים הישראליים, שרובם באים לגלוש בחופי הגלישה המפורסמים, אך עם הזמן התברר לנו אודות יהודים שחיו בעבר, או שחיים עדיין בסרי לנקה ועוסקים באופן אינטסיבי בבודהיזם.

סיפורו של אחד מהם נגע לליבנו במיוחד. יוסי גדל בקיבוץ בארץ, נישא ונולד לו בן. החיים לא היטיבו איתו מידי, הוא נפגע מהאנשים הקרובים אליו, והחל להתעניין בלימודים רוחניים, בתקווה שהם יביאו מזור לנפשו. באותן שנים הוא היה פעיל מאוד בקבוצות רוחניות שפעלו בארץ, והחליט להעמיק את היכרותו עם התורות המזרחיות ע"י מסע למזרח הרחוק. באחד ממסעיו פגש בתאילנד בתאילנדי צעיר שהציע לו לבקר במקדש בודהיסטי ולהתוודע לפילוספיה שהדת מציעה, בכך הוא נכנס לתהליך ארוך שבמהלכו הוא הפך לנזיר בודהיסטי שחי חיי פרישות מחומר. לאחר תקופה לא ארוכה בתאילנד, הציע לו חבר לבקר בסרי לנקה, ולהתוודע לבודהיזם הטרודי הנפוץ בסרי לנקה. הוא קיבל את ההצעה, ומאז השתקע ל-12 שנים הבאות בג'ונגלים של סרי לנקה, שם חי באיזורים המנותקים מכל ציויליזציה ועסק במדיטציות.

בקיץ 2007 השתקעה בקולומבו - בירת סרי לנקה, משפחה ישראלית שבאה לעסוק בענף הטקסטיל. באמצעות ידיד סרי לנקי נוצר קשר בינם ובין יוסי, שבינתיים החליף את שמו לשם בודהיסטי. יוסי ואבי - אבי המשפחה, שמרו על קשר קרוב, וכך נודע לי אודות יוסי. מצידי מסרתי באמצעות אבי הזמנה ליוסי לבקר בבית חב"ד, אך יוסי חשש...

אחרי שנה בה גרו אבי ומשפחתו בסרי לנקה, חזרה המשפחה לארץ, וטרם עוזבם, מסר אבי ליוסי את הפרטים שלנו, בצירוף הזמנה בשמנו, שבמידה וצריך משהו הוא מוזמן ליצור קשר.

אחרי כמה חודשים, קיבלתי טלפון מיוסי.. הוא הסביר שבנו וכלתו שהתחתנו לא מזמן הגיעו לטיול בהודו, והוא מעוניין לנסוע ולפגוש אותם. משפחתו רוצה לשלוח לו כסף, אך אין לו איך לקבל אותו, מהסיבה הפשוטה שלנזיר בודהיסטי אסור להחזיק חשבון בנק... והוא שואל האם אוכל לעזור לו. כמובן שהשבתי בשמחה, וחיש מהר הפכה השיחה לדיון רוחני, כשיוסי טועם בפעם הראשונה ממעינות החסידות. בסיום השיחה

סיכמנו שיזסי יזוא בעוד יזמייז לביטנו ויקבל את הכסף.

אחרי יזמייז יזסי הגיע, והתייזבנו לדבר. כל אותו היום הוא לא עזב את ביתנו. הבית החם, האוירה הלבבית והאור החסידי, נגעו ללבבו והוא לא יכל לעזוב.

הביקור שנועד מלכתחילה רק בכדי לאסוף את הכסף הפך לשהות של שבוע, כולל שבת, שבמהלכו נחשף יזסי לראשונה לאורח החיים היהודי-חסידי, ומעבר לכך, לחום החסידי שנגע בו.

בתום השבוע המשיך יזסי בדרכו להודו, וטרם צאתו צויד בספר התניא, ובד"ש חם לבית חב"ד בעיר דרמסלה אליה שם פעמיו.

במהלך החודשיים הקרובים קיבלנו דיווחים מזיסי כי הוא נמצא בדרמסאלה, ומשתתף רבות בהרצאותיו של הדלאי למה. יזסי עדיין חשש להיכנס לבית חב"ד.

אחרי החגים התקבל אימייל מפתיע מזיסי בו הוא כותב כך: "אני שווה הרבה בבית חב"ד, עוסק בלימוד המיסטיקה היהודית ואף הנחתי תפילין..." שמחנו מאוד.

כמה ימים אח"כ התקבל אימייל נוסף: "האם כל זה היה טריק ע"מ להחזיר אותי הביתה? אני מתאר לעצמי שאתה יכול כבר לומר 'לחיים'. הסרתי את הגלימה ולבשתי ג'ינס, וכעת אני חושב להיכנס לישיבה בארץ".

ואכן, מיד אחרי חנוכה חזר יזסי ארצה, אחרי שנים ארוכות של היעדרות, והוא כעת לומד בישיבה בארץ...

מפגשים אלוקיים

דומה שהתחום שבו זכינו לראות השגחה אלוקית יותר מכל, הוא במפגשים עם יהודים כאן שלא ציפו לפגוש את שליחי הרבי במקום רחוק ומרוחק כזה

על כל צעד ושעל אנו זוכים לראות את ההשגחה האלוקית מלווה אותנו, אך דומה שהתחום שבו זכינו לראות זאת יותר מכל, הוא במפגשים עם יהודים שלא ציפו לפגוש את שליחי הרבי במקום רחוק ומרוחק כזה.

לפניכם כמה מהם:

בזכות 'הבה נגילה'

בצלאל הוא בחור יהודי מדרום אפריקה שהגיע להעביר תוכנית להכשרה עסקית לקבוצה של מקומיים, והתאכסן במלון הילטון. באחד מהימים אחרי העבודה, כאשר הוא נכנס ללובי המלון, הוא שמע לתדהמתו את נגן הפסנתר מנגן 'הבה נגילה'. ברוב פליאתו הוא החל להסתובב בלובי על מנת לנסות להבין מדוע הנגן הסרי לנקי מנגן שיר יהודי. למרבה ההפתעה הוא מצא אותנו בלובי המלון.

באותה תקופה, אשתי חיכתה ללידה, ולכן אני הייתי יוצא עם בנינו לויק שיחיה מידי אחה"צ לסיבוב, כדי שלא יהיה כל היום בבית. באותו יום - בפעם הראשונה מאז שהתחלתי לצאת איתו, החלטתי שנלך למלון הילטון לראות את הברווזים השוחים שם בבריכה. כשנכנסנו למלון, נגן הפסנתר שראה אותנו בעבר במלונות אחרים, זיהה שאנחנו יהודים מישראל, החל לנגן את השיר 'הבה נגילה'.

כך מצא אותנו בצלאל, שמאז ועד היום מקפיד להגיע לבית חב"ד בכל ביקור שלו בסרי לנקה.

התפילה שנענתה

בתקופה הראשונה שלנו בהיקדואה, התחלנו להיחשף לכך שישנם יהודים שגרים בקולומבו, והחלנו לפעול על מנת לגבש אותם לקהילה. בין השאר, שמענו כי אשתו של השגריר האמריקאי היא יהודיה רפורמית, שמארגנת בבית השגריר אירועים יהודיים כמו ליל הסדר ועוד (וכן מניין לעילוי נשמת אביה, כשהיא היתה החזן...).

אחד מהיהודים שהכיר אותה - ברק נחשון, יצר איתה קשר וניסה לתאם פגישה בינינו לביתה, אבל היא סירבה בטענה שבעלה (שאינו יהודי) מאוד פגוע מרבנים אורתודוקסיים שניסו להפריד ביניהם, ולכן לא מסכים שתפגוש אותי. ברק סיכם איתה שהוא יפגוש אותה ביום מסוים באחד מבתי המלון בעיר, ואם תרצה אזי תיפגש איתי.

לשם הפגישה הגענו במיוחד מהיקדואה לקולמבו (שעתיים וחצי נסיעה), ונסענו עם ברק לבית המלון. בדרך ברק קיבל טלפון שהיא דחתה את הפגישה במספר שעות. מה עושים עכשיו? ברק הציע שניכנס לחנות בגדים כדי להעביר את הזמן, למרות שלא תיכננו לקנות שום דבר.

הסתובבנו בחנות, וכשהגיע זמן הפגישה, התקדמנו לכיוון היציאה. לפני שיצאנו, ראיתי אישה שנראית מערבית, מסתכלת עלינו במבט חזק, וביקשתי מאשתי שתלך לבדוק האם היא יהודיה. אשתי ניגשה אליה ושאלה אותה אם היא יהודיה, והיא השיבה בחיוב ושאלה מה אנחנו עושים בסרי לנקה. כשאשתי השיבה שפתחנו לאחרונה בית חב"ד, היא היתה בהלם והתחילה לבכות...

מסתבר שהיא ממשפחה חרדית באוסטרליה, שם הכירה בחור סרי לנקי, שלטענתו אמא שלו היתה יהודיה שהיגרה מהודו לסרי לנקה. היא הגיעה לגור איתו בסרי לנקה לפני מספר חודשים (אחרי שנישאו בחתונה בודהיסטית), ובימים האחרונים, הבדידות והחסרון של חברה יהודית הציקו לה מאוד. כשהרגישה שבאו מים עד נפש, היא פנתה בתפילה ובבקשה לה' שיעזור לה. מספר ימים אחר כך היא פגשה אותנו...

שהרבי ישלח לי מישהו...

בחודשי הקיץ עונת הגלישה בסרי לנקה היא בחוף המזרחי, הנמצא במרחק כ-10 שעות נסיעה מהבית חב"ד בקולומבו. השתדלנו מאוד מידי קיץ למצוא שבת בה לא היו אורחים בבית חב"ד, ולנצל את השבת הזו כדי לנסוע לעשות את השבת עם המטיילים הנמצאים בחוף.

שנה אחת חיכינו כל הקיץ לשבת ללא אורחים, אבל לשמחתנו, בכל שבת היו אורחים בבית חב"ד בקולומבו, כך שלא יצא לנו לנסוע לחוף כל העונה. באחד מהשבועות האחרונים של העונה התלבטנו מאוד האם לנסוע או לו, עד שביום חמישי הגיעה קבוצה גדולה של ישראלים, והחלטנו להישאר איתם. ביום חמישי בערב, בהחלטה של רגע, הצענו לקבוצה לנסוע איתנו לארוגם ביי, והם אכן הסכימו. העמסנו את עצמנו, כמות גדולה של ציוד, ואת הקבוצה, ושמנו פעמינו לעבר ארוגם ביי.

הגענו לשם בשישי בבוקר, וישר התחלנו להסתובב בין הגסט האוסים, על מנת להזמין את היהודים לשבת. באחד הגסט האוסים פגש אותנו ישראלי שאמר לנו שיש כאן מישהי שמאוד תשמח לפגוש אותנו. ואכן, אחרי הצהריים היא הגיעה אלינו וסיפור מדהים בפיה. היא בתהליך של חזרה בתשובה, והגיעה עם הבן שלה לטיול גלישה. לפני שיצאה מהארץ, קיבלה מחברה במתנה ספר על 'הטרקטוריסט של הרבי' - הרב ראובן דונין. הרב דונין זכה לקירובים גדולים מהרבי, וקשר נדיר שהתבטא בדאגה של הרבי כלפניו ממש כמו אבא לבן. בשבת הראשונה לשהותה שם, היא היתה מאוד עצובה מכך שלא היה לה עם מי לעשות את השבת. בשבוע שאחר כך, היא התחילה לחשוב שכמו שלרב דונין הרבי דאג כמו אבא לבן, הרי גם לה הרבי יכול לדאוג. והיא אכן התחננה לרבי שידאג שיהיה לה עם מי לעשות את השבת... רק אז הבנו מה פתאום החלטנו בהחלטה של רגע לעשות את כל הדרך הארוכה מקולמבו לארוגם ביי.

לימון במונית ספיישל

הנהג התפלא ושאל: "למה אתה שולח לימון מקולמבו במונית ספיישל, שעולה \$250?!"

באחד מחגי סוכות החלטתי לנסוע לארוגם ביי - כפר דייגים ובו גולשים ישראלים רבים, במרחק כ-10 שעות נסיעה (314 ק"מ), על מנת לברך עם המטיילים הרבים על ארבעת המינים.

קודם הנסיעה ביקשתי מאחד מהגולשים שיבנה שם סוכה עבורי ועבור כל מי שירצה לקיים את מצוות הישיבה בסוכה, אירגנתי תיק עם ציוד, אוכל, וכמובן ארבעת המינים, והתכוננתי לצאת לדרך.

טרם היציאה, אשתי ראתה ששמתי את האתרוג בשקית שלו בתוך התיק, ודאגה שמא הוא יפסל (אתרוג אחד נפסל כבר בחג, כאשר הפיטם שלו נפל), ולכן הוציאה אותו מהתיק על מנת לשים אותו בקופסא שתגן עליו בכדי שלא יפסל.

יצאתי לדרך, ואחרי נסיעה של לילה שלם בדרך חתחתים, הגעתי לארוגם ביי. היהודים שם שמחו מאוד לראות אותי, ומיד באתי להוציא את ארבעת המינים על מנת לברך איתם, אך לצערי הרבה האתרוג לא נמצא. התברר שאשתי שהוציאה את האתרוג, לא החזירה אותו לתיק...

מה עושים? אני במרחק גדול מאוד מהבית חב"ד, ולא ייתכן שאפסיד את מצוות ארבעת המינים בחג, ושהמטיילים הרבים שעבורם נסעתי כל הדרך לא יברכו.

התקשרתי לאשתי, וביקשתי ממנה שתזמין מונית שתביא את האתרוג לארוגם ביי, ושתבקש מהנהג שיסע במהירות המירבית על מנת להגיע לפני השקיעה, כך שנספיק לברך.

עמדתי במרכז הכפר עם מספר ישראלים, וחיינוו בציפיה דרוכה לבוא המונית. ואכן, אחרי שש וחצי שעות, בשעה ארבע וחצי אחר הצהריים, המונית ובה האתרוג הגיעה. את שימחתנו לא ניתן לתאר. רקדנו עם האתרוג מרוב שמחה....

כשהתפנתי לשלם לנהג, הוא התפלא מאוד ושאל: "למה צריך לשלוח לימון מקולמבו במונית ספיישל, שעולה \$250?!"

לך תסביר לו...

אפילו בשביל יהודי אחד

הרבי ענה במילים הכי ברורות: ייתכן שהנשמה שלכם ירדה לעולם הזה, אך ורק בכדי לעזור ליהודי אחד, ולכן עליכם להישאר במקום ולא לעזוב ארצה.

בכל שליחות ישנו קושי ייחודי לשליחות המסוימת הזאת. הקושי העיקרי שאיתי התמודדנו, הוא המספר המועט של המבקרים בבית חב"ד, בעיקר בשנתיים וחצי של מלחמת האזרחים שהתנהלה באי, ומנעה מהתיירים לבקר באי.

במשך תקופות ארוכות היו מעט מאוד מבקרים בבית חב"ד, ועבורנו היתה זו התמודדות קשה מאוד, כאשר ההקרבה והווייתור על החיים בקהילה בארץ, הינו גדול מאוד, ומצד שני, ההרגשה היא כאילו שכל ההשקעה היא לריק, היות ומעט מאוד אנשים נהנים מהשליחות שלנו.

על מנת להמחיש את המושגים: מנין במשך השבוע, לא היה אפילו בחלומות (אלא אם כן, יש למישהו יום פטירה, והתמזל מזלו והיו כמה מבקרים בעיר, וכל מי שגר כאן מוכן להגיע כדי להשלים מנין). בליל שבת, נדיר מאוד (אולי 4-5 פעמים בשנה), ואפילו בראש השנה ויום הכיפורים, לא תמיד היו מספיק אנשים למנין (פעם היינו כל יום הכיפורים תשעה אנשים...).

באחת משיחותיו, הרבי התייחס לשליחות במקום שבו מעט אנשים. הרבי הזכיר שבגאולה הקדוש ברוך ילקט את עם ישראל אחד אחד, ואם לקדוש ברוך הוא ראוי ללכת לקצה העולם עבור יהודי אחד, הרי שגם לך זה כדאי. ולכן, אפילו במקום שיש בו מספר מועט של יהודים, עד שאפילו אין מנין, צריך ללכת לשליחות ולהקים בית חב"ד.

באחת מהשבתות הרגשנו כבר ממש שבורים. הגיעה בסך הכל אורחת אחת לסעודת ליל שבת, ובמהלך כל השבת, לא היה אפילו מבקר אחד.

התסכול היה מאוד גדול. אנחנו מוותרים על שבת עם המשפחה, עם הקהילה, תפילות במנין, פעילויות לילדים, שייעורים ועוד, והכל בשביל מה? בשביל יהודיה אחת?!

במוצאי שבת כתבנו לרבי: עד כאן. אנחנו לא מסוגלים להמשיך, ורוצים 'אישור' לחזור ארצה. פתחנו את האגרות קודש בצורה מקרית והנחנו את המכתב. הנה התשובה לפניהם:

"קבלתי מכתבו - באיחור זמן קצת - בו כותב על דבר מצבו ושואל חוות דעתי, אם יסע עתה לארץ הקודש תיבנה ותיכונן על ידי משיח צדקנו.

והנה לדעתי כיון שנמצא במדינה אשר בזמן האחרון באו שם כמה אנשים יראי

ה' נוסף על אלו שהיו דרים שם מקודם, וכיון שאין איש אתנו יודע על ברור הכוונה העליונה במה שנמצא הוא במקום פלוני כי רק מה' מצעדי גבר כוננו, הרי יקיים בעצמו מקומך אל תנח וישפיע על סביבתו באופן המתאים לחזקם בתורה ומצוה ולחממם בחום יהודי, וה' יתברך יתן לו אריכות ימים ושנים טובות להאיר בסביבתו ובתוספת בנר מצוה ותורה אור ומאור שבתורה זוהי תורת החסידות דרכיה ומנהגיה, ואפילו בשביל פעולה אחת טובה, הנה ידוע הכתוב בתניא פכ"ה אשר בעשיית מצוה איזה שתהיה, הנה למעלה הוא ענין נצחי לעולם ועד, וידוע גם כן פתגם הבעל שם טוב מה ששמענו כמה פעמים מכבוד קדושת מורי וחמי זי"ע, אשר נשמה יורדת למטה ומלובשת כמה עשרות בשנים בגוף ישראל בכדי לעשות טובה ליהודי בגשמיות או ברוחניות.

בברכה לאריכות ימים ושנים טובות עם כל הפירושים.

הרבי ענה במילים הכי ברורות: "יתכן שהנשמה שלכם ירדה לעולם הזה, אך ורק בכדי לעזור ליהודי אחד, ולכן עליכם להישאר במקום ולא לעזוב ארצה.

נשארנו...

מבחינתנו התשובה של הרבי היתה נקודה קריטית בשליחות שלנו. היא חידדה אצלינו את ההבנה, שגם אם אנחנו לא מרגישים כמה השליחות שלנו חשובה ומשמעותית, הרי לקדוש ברוך הוא כל יהודי בודד הוא עולם ומלואו, ובשביל אותו יהודי השליחות כולה שווה.

בשולי הדברים: הראיה של הרבי התבררה (כתמיד) כנכונה. מאז שהסתיימה מלחמת האזרחים, החל 'בום' תיירותי גדול, והתיירות בסרי לנקה נמצאת כל הזמן במגמת עליה.

בזכות ההנחיות הברורות של הרבי להישאר חרף הקשיים, בנינו במהלך השנים בהם לא היו הרבה מבקרים, תשתית מלאה לפעילות: בית כנסת, ספר תורה, מקווה, מסעדה, חדרי אירוח ועוד, כך שכשכמויות המבקרים התחילו להגיע, התשתית כבר היתה מוכנה כנדרש כדי לספק את צרכיהם.

עלילות הויזה

על הפקיד המוסלמי שרצה לגרש אותנו, והפתרון האלוקי לכך

בכניסה לסרי לנקה, מקבלים אשרת שהיה למשך 30 יום. מספר ימים אחרי שפקעה הויזה שקיבלנו בכניסה למדינה, נסענו למשרד ההגירה בקולומבו על מנת להאריך את הויזה.

בקולומבו חיכה לנו דני פררה. דני נולד וגדל בסרי לנקה, ובסוף שנות השבעים הגיע לארץ בעקבות דוד שלו שהתגייר וגר שם. הוא התאהב בארץ, התגייס לצה"ל, ושם פגש בחורה ישראלית. הם התחברו, והוא החליט להתגייר ולהתחתן איתה. אחרי נישואיהם הם חיו כ-20 שנים בחולון, שם נולדו להם שני ילדים, ובשלב מסוים, הוא חזר לחפש את מזלו בסרי לנקה.

כשהגענו לסרי לנקה, הפגיש אותנו יוסי צוברי - איש עסקים יהודי שהתגורר כאן, ומאז ועד היום דני משמש 'שר החוץ' של הבית חב"ד. העזרה שלו בכל ההתיישבות שלנו כאן אינה ניתנת לתיאור, ובלעדיו הכל היה הרבה יותר קשה.

דני עזר לנו למלא את הטפסים של משרד ההגירה, וגם הצליח לשכנע את הפקידה שתותר על הקנס שהיינו צריכים לשלם, בגלל האיחור ממועד פקיעת הויזה.

בזמן ההמתנה לקבלת הויזה, דני לקח אותי לאחד מהפקידים הבכירים במשרד, והסביר לו שבאנו מישראל להקים כאן מרכז יהודי, שישרת את הישראלים שבאים לטייל ולעשות כאן עסקים, ולכן אנחנו צריכים ויזה למשך שנה.

הפקיד, כך הסתבר, היה מוסלמי, והתחיל לדבר בצורה מאוד לא יפה, ולהגיד לדני שאין לנו מה להישאר כאן יותר משלושה חודשים, ושנעזוב אחר כך מיד. הוא השאיר לנו בפה קצת טעם מר...

אחרי שסיימנו לטפל בוויזה, דני עזב, ואנחנו נשארנו לחכות לקבל את הדרכונים בחזרה.

ביציאה מהמשרד, רץ אחרינו מישהו, ואמר לנו שמר ניסנקה - הסגן מנהל של משרד ההגירה קורא לנו. אחרי החוויה הלא נעימה עם הפקיד המוסלמי, קצת חששנו.

נכנסו אליו, והוא התחיל להתעניין: האם אנחנו מישראל, האם אנחנו יהודים, האם אני רב, ועוד שאלות שהראו שיש לו רקע רחב, יחסית לשאר האוכלוסיה. הוא אמר שכבר שנים רבות הוא מתעניין ב'צאצאי אברהם', ושהוא שמח מאוד לפגוש 'ג'ודאו' (יהודים) בסרי לנקה. ניסנקה הוסיף שישמח לעזור לנו בכל מה שיכול. ואכן, מאז ועד היום הוא משתדל לעזור לנו בעניני הויזה.

אחרי שהארכנו את הויזה, נסעתי עם דני לפגוש את הקונסול כבוד של ישראל כאן (סרי לנקה), כדי לבקש ממנו שיעזור לנו לקבל ויזת תושב, אך הוא אמר שאין לו אפשרות לעזור.

הצלחנו להאריך את הויזה שוב ושוב תודות לעזרתו של ניסנקה, אך היה ברור שאנו צריכים למצוא דרך לקבל ויזת תושב.

אחרי שנה בשליחות, קיבלתי יום אחד טלפון מברק, שביקש ממני לבוא ולהשתתף בפגישה שיש לו עם מספר אנשי עסקים מהארץ. הגעתי לפגישה, ובפגישה נכח גם הקונסול כבוד, שהיה צריך להיכנס לעסק כשותף עם ברק. בתום הפגישה קרא ברק לצד לקונסול כבוד ולי, וביקש מהקונסול שייסדר לנו ויזת תושב. כשהקונסול כבוד השיב שזה לא באפשרותו, ברק ענה לו שעד שאין לנו ויזה, הוא לא ידבר איתו על עסקים. הקונסול אמר שינסה.

למחרת הקונסול התקשר אל ברק בענייני העסק, אך שוב ברק ענה לו שהתנאי לעסק הוא ויזה עברנו.

למחרת קיבלנו ויזת תושב...

ב"ה מאז קיבלנו הכרה של משרד הדתות כאן, שמזכה אותנו בוויזת תושב בחינם.

משה הנזיר

הנזיר הבודהיסטי שגילה שהוא יהודי

בתקופה הראשונה שלנו בסרי לנקה, כשהבית חב"ד פעל בהיקדואה, ישבנו לסעודת שבת עם היהודים, כשלתע נכנס נזיר בודהיסטי בעל חזות מערבית, וביקש לשוחח איתי. ביקשתי ממנו שימתין, ולאחרי סעודת שבת יצאתי לשוחח איתו. הוא סיפר לי שהוא כבר 25 שנה בסרי לנקה, יש לו מנזר באיזור החוף הדרומי, וכעת יש לו פרויקט מאוד גדול של לימוד העקרונות של כל הדתות השונות בבתי הספר בסרי לנקה. לטענתו, המקומיים סובלים מבורות גדולה בכל הנוגע לדת, ולכן הוא רואה צורך להחכים אותם. הוא שואל אותי, האם אוכל לעזור לו לשלב בתוכנית את עקרונות היהדות.

תוך כדי שיחה הוא סיפר לי בקצרה את סיפור חייו. הוא גדל בהולנד לאבא בודהיסט ואמא יהודיה. היות שהיה מופרע מאוד, אבא שלו שלח אותו בגיל 14 לבורמה ללמוד בודהיזם, ומאז הוא חיי חיי נזירות, כשב-25 השנים האחרונות הוא חי בסרי לנקה. אמרתי לו שאם אימו יהודיה, הרי שגם הוא יהודי, והוא אמר שאכן כשנולד הוא קיבל שם יהודי - משה, ושאפילו יש לו זכרונות ילדות מסביו היהודי, שהיה לוקח אותו לבית הכנסת. הוא אפילו הצליח לשחזר ניגון מקוטע, שאחרי מאמץ רב התברר לי שהניגון הוא 'אבינו מלכינו', מתוך תפילות הימים הנוראים.

לפני שמשה הלך, הוא השאיר לי בעל פה את הטלפון שלו, ובגלל שזו היתה שבת, לא יכולתי לרשום את המספר. במוצאי שבת ניסיתי לשחזר את המספר, אבל לצערי הוא נשכח ממני. נותרתי עם תחושת החמצה גדולה, אבל לחפש נזיר בסרי לנקה, זה כמו לחפש מחט בערימת שחת...

עברה כמעט שנה, ואנחנו בינתיים כבר עברנו מהיקדואה לקולמבו הבירה. לחנוכה נסענו אשתי, אני ולויק הקטן, להיקדואה, כדי לחגוג את החג עם המטיילים. הגענו אחרי הצהריים, והתחלנו להסתובב בין בתי הארחה, כדי להזמין את החבר'ה להדלקה. סיימנו להסתובב לאורך רצועת החוף, ואשתי שכבר היתה מותשת מהסיבוב הארוך, רצתה לחזור הביתה, אבל הפצרתי בה להמשיך עוד כמה מאות מטרים לאינטרנט קפה שממוקם בהמשך. נכנסנו לתוך האינטרנט קפה, אבל לא היה שם אף יהודי. כשעליתי לקומה העליונה, פתאום ראיתי את משה. שמחנו מאוד, והזמנתי אותו להדלקה. הוא אכן הגיע, וזכה להדליק נרות חנוכה לראשונה בחייו.

מאז שמרנו על קשר ומידי פעם הוא בא לבקר אותנו. הוא אף קיבל ממני 2 ספרים: האחד, ספר התניא באנגלית, והשני על הרבי מליובאוויטש.

באחד מערבי הפסח, הגיע לבית חב"ד צעיר אמריקאי יהודי, על מנת להשתתף בליל הסדר. כששאלתי אותו איך הוא שמע עלינו, הוא השיב לי שהגיע לסדנא במנזר של הנזיר משה, ובאותו היום משה אמר לו שמכיוון שזה ערב פסח, והוא לא יכול לממש

את ההזמנה שלי לליל הסדר, הוא מציע לו לנסוע לחגוג את ליל הסדר איתנו. משה אף שלח איתו בחזרה את התניא באנגלית. את הספר על הרבי הוא רוצה להשאיר אצלו...

השיא היה כאשר הוא הגיע להכנסת ספר תורה אצלינו, וזכה לכתוב אות בספר התורה. אף עין לא נשארה יבשה באותו המעמד.

מתן תורה בסרי לנקה

אירוע השיא בשליחות: הכנסת ספר תורה לראשונה בסרי לנקה

ללא ספק אחד האירועים, אם לא האירוע, המרגשים ביותר במשך השליחות שלנו בסרי לנקה, היה ההכנסת ספר תורה.

הכל התחיל משני אנשי עסקים מלונדון שבאו אלינו לארוחת ערב. במהלך השיחה, שאל אחד מהם האם יש לנו ספר תורה, ואני השבתי שלא. הוא שאל מדוע, והשבתי שאין סיבה. פשוט עד היום אף אחד לא תרם, אז אין. מיד הוא אמר לי: "יש לך!".

שמחתי מאוד, אבל מאז לא שמעתי ממנו במשך כמה חודשים. לאחר מספר חודשים, התקיים כינוס השלוחים בהודו. התאספנו עשרה שלוחים, על מנת לדבר על ענייני השליחות, כשבאחת מהישיבות, דיבר הרב בצלאל קופצ'יק השליח בפונה-הודו, על כך שכתוב שכשאתה עוזר ליהודי אחר, הקב"ה עוזר לך. תכל'ס, הוא רצה שנעזור לקנות מזגן חדש במקום המזגן שהתקלקל לבית חב"ד בדלהי. היינו עשרה שלוחים, וכדי לקנות את המזגן, היינו צריכים לשים כל אחד \$100. לרובנו, זה כל מה שהיה לנו, אבל שמנו כולנו את הכסף.

כמה דקות אחרי ששמתי את המאה דולר שלי, צלצל הטלפון שלי. על הקו היה התורם, שהתקשר להודיע שההכנסת ספר תורה נקבעה לכ"ח באייר.

אורחים רבים התאספו לחגוג את המאורע. מטיילים מהאיזור, אנשי עסקים, והיהודים המתגוררים בקולומבו. הורי ואחי הגיעו מהארץ, אחי שרגא מניו ג'רסי טס 25 שעות כדי להשתתף בהכנסת ספר תורה, נשאר 12 שעות וחזר בחזרה. השגריר הישראלי להודו וסרי לנקה הגיע גם כן, הרב בצלאל קופצ'יק מהודו ועוד ידידים. משה הנזיר טרח והגיע מהדרום וכתב גם הוא אות בספר התורה.

ההכנסה עצמה - לראשונה בהיסטוריה של סרי לנקה, היתה מרגשת מאוד. כל אחד מהמשתתפים כתב אות בספר התורה, ואח"כ הכנסנו אותו בשירים וריקודים לארון הקודש, והתיישבנו לסעודת מצווה.

היה זה אירוע של פעם בחיים!

כשהסתיימה ההכנסה החלה סופת רעמים וברקים נדירה בעוצמתה. הרגשנו שכשם שמתן תורה היה בקולות וברקים, כך גם התורה ניתנה בסרי לנקה בקולות וברקים.

למחרת זכינו שיהיה לנו מנין, וקראנו בתורה בפעם הראשונה בספר התורה הזה. על הסיפור המיוחד שהתרחש במהלך ההכנסה, תקראו בטור שאבי שיחיה כתב.

ספר תורה עם חתימה

היהודי שחתם את שמו על ספר התורה, ושהוכיח שספר התורה אכן כשר

מאת הרב זאב קרומבי - התפרסם בעיתון בית משיח

הייתה לי הזכות להשתתף בהכנסת ספר תורה לבית חב"ד סרי לנקה שבהנהלת בננו הרב מנחם מענדל שי' ובני משפחתו. השתתפתי בכמה וכמה הכנסות ספרי תורה, ורובם היו מאד מרגשים, אולם ההכנסה הזו הייתה מאד מיוחדת.

אחד הדברים שנגעו בי ביותר היה, המגוון המדהים של אנשים שונים שהגיעו לחגוג את האירוע. בדרך כלל, משתתפים באירוע כזה אנשים, שדי דומים אחד לשני בחיצוניות, ובמילא גם בהרבה דברים נוספים. באירוע בסרי לנקה שמחו ביחד יהודים, שלכאורה רחוקים מאד אחד מהשני.

אולם, רק לכאורה, כיוון שאי אפשר היה שלא להרגיש, שאותו ניצוץ יהודי פועם בתוך כל אחד ואחת מאיתנו. היו שם אנשים שחיהם רחוקים מרחק קיצוני ביותר אחד מהשני.

משליחי הרבי, שכל חייהם קודש להפצת היהדות, ועד לידינו משה, שבילה את עשרות השנים האחרונות כראש מנזר בודהיסטי, אי שם במעמקי הג'ונגלים של סרי לנקה, ועשה מאמץ עצום להגיע לאירוע ביחד עם משמשו, רק כי זכר במעורפל את ילדותו כילד יהודי.

בין אלו לאלו, אוסף מדהים ביותר של יהודים שונים ומשונים, שההשגחה האלוקית הפגישה אותם יחד כדי לשמוח בערב המרגש הזה.

רומן מחולון

אחד היהודים שרקד יחד באותו ערב, היה 'רומן, מחולון'. כשאתה במקום כזה, אתה לא שואל אף אחד למה הוא פה, ומה הוא עושה. יש להניח, שחלק מהם לא כל כך מעוניינים לחשוף מה הביא אותם לארץ הרחוקה הזו, ואלו מין עסקים הם מנהלים. אותנו מעניינת רק יהדותם של האורחים.

גם בימים כתיקונם, רומן מקיים כראוי את המאמר "גדולה לגימה, שמקרבת". אותו ערב, הוא הידר בכך לעילא ולעילא. כיוון שכך, הסופר חשש שמא אינו ראוי לכתוב אות בספר התורה.

כאשר הסתיימה הכתיבה, ורומן הבין שלא נתנו לו לכתוב אות, הוא נפגע ביותר. "אני,

רומן מחולון, לא אכתוב אות בספר התורה?!" שאל בכאב. ניכר היה, שהענין נוגע לו עד עמקי נשמתו. רומן רצה להשתתף בכתבת ספר התורה כמו כל יהודי אחר.

זה היה ערב שבת במדבר, וזכרנו שהקב"ה נתן את התורה לישראל, רק כיוון שהיה "ויחן שם ישראל נגד ההר - כאיש אחד בלב אחד". זכרנו גם שהשלמות של עם ישראל, כמו גם השלמות של ספר התורה, היא כאשר לא חסר אפילו אחד.

הסופר הושיב את רומן ליד ספר התורה, הגיש לו בחגיגות את הנוצה, והראה לו את האות שעליו לכתוב.

רומן בדק בעיון את הקלף, חיפש מקום מתאים, ואז חתם בחשיבות רבה את שמו על הקלף מתחת לכל האותיות!

כולם נבהלו מאד, ורק רומן, שקיים את "מצווה גדולה להיות בשמחה תמיד", לא שם לב כלל למה שעשה. הסופר נאלץ לעמול קשה, עד שהצליח לגרד את חתימתו המפוארת של רומן מספר התורה.

החתימה של רומן על גבי ספר התורה, הזכירה לי את ה"קו קו ריקו" המפורסם של הילד בסיפור על הבעל שם טוב הקדוש.

השלמות האמיתית

בסעודת המצווה שהתקיימה אחרי ההקפות סופר סיפור:

פעם אחת, מצאו בני העיר ספר תורה, ללא כל סימן זיהוי, והתחבטו אם הוא כשר, או שכתבו מין ואז הדין הוא שהוא חייב שריפה.

הם שאלו את הרב, והרב ענה להם: "מנהג ישראל - הכנסת ספר תורה". לא הצליחו בני העיר להבין למה התכוון הרב, עד שהוא הסביר להם. כאשר מין כותב ספר תורה, הוא מסיים בעצמו יפה את כל האותיות, ומכניס אותו לארון קודש.

לעומתו, בני ישראל הכשרים, עורכים טקס סיום, ומזכים יהודים נוספים לכתוב את האותיות האחרונות. אלא, שלא כל היהודים כותבים אותו דבר.

הסביר הרב: אם תראו שהאותיות האחרונות של הספר הן מושלמות, תדעו שכתבו מין. אם תראו, שהן לא הכי יפות בעולם, אז דווקא תדעו שהוא ספר תורה כשר!

כך דווקא חתימתו המסולסלת של רומן על גבי ספר התורה, היא השלמות האמיתית של ספר התורה, וזו הייתה השלמות הנפלאה שראינו בהכנסת ספר התורה בסרי לנקה!

בית חדש

החמצה של טיסה שהביאה לנו סוף סוף מבנה מתאים לבית חב"ד

כשהגענו לסרי לנקה התמקמנו בהתחלה בהיקדואה, וכשהסתיימה שם העונה, עברנו לקולמבו - בה גרו מספר משפחות יהודיות. מכיוון שלא היכרנו את העיר, התמקמנו באיזור רחוק ממרכז העיר, ולכן לאחרי חצי שנה, עברנו דירה למרכז העיר. הדירה בה גרנו היתה מספיקה להיקף הפעילות אז, היות שעקב מלחמת האזרחים, כמעט ולא הגיעו מבקרים.

לאחרי שהבנו שהגענו לאזור הנכון, התחלנו לחפש מבנה יותר גדול, שיוכל לשמש כבית חב"ד ראוי לשמו, אבל במשך שנה וחצי לא הצלחנו למצוא מבנה מתאים באיזור בו חיפשנו. הבתים היו או יקרים מידי, או לא בגודל המתאים וכן הלאה.

אחרי שנה וחצי, כשהתקרבו חגי תשרי, רצינו מאוד לנסוע לרבי לניו יורק, על מנת לשהות עם החסידים הרבים, בתוכם הרבה מבני משפחתנו, אצל הרבי. אך היות שהשליחות חייבה אותנו להישאר בסרי לנקה, החלטנו לטוס מיד אחרי שמחת תורה, על מנת להיות שם בשבת האחרונה של החודש - שבת בראשית.

הזמנו כרטיסי טיסה, ובמשך כל החודש היינו בצפיה גדולה לקראת הנסיעה. בערב שמחת תורה, 3 ימים טרם הנסיעה, קיבלתי טלפון מסוכן הנסיעות שישנה בעיה עם הכרטיסים, אבל הוא מטפל בה והבעיה תסתדר. במשך שלושת ימי החג, הוא משך אותנו בסיפורים, עד שבמוצאי החג, באחת בלילה, שעה לפני שהיינו אמורים לעזוב את הבית לשדה התעופה, כשהמזוודות שלנו ארוזות והכל מוכן, התברר לנו שאנחנו לא טסים. כמובן שהתאכזבנו מאוד, והשתדלנו להזכיר לעצמינו שהכל בהשגחה פרטית.

באותו יום שישי, כמידי יום שישי, יצאתי על מנת לערוך קניות בשוק. בפתח הבנין חנה נהג טוק טוק, וביקשתי ממנו להסיע אותי לשוק. הוא התחיל לנסות לשכנע אותי שיש לו בית להשכרה להראות לי באיזור, אבל אני - שחשבתי שראיתי כבר את כל הבתים באזור, אפילו לא הסכמתי ללכת לראות. הנהג, חרף רצוני, לקח אותי לראות את הבית, ולמרבה ההפתעה, הבית שהיה ממש קרוב לדירה שלנו, התאים בדיוק לצרכים שלנו.

בתוך זמן קצר חתמנו חוזה ושכרנו את הבית שמשמש עד היום כבית חב"ד. אם היינו טסים אז, מי יודע האם הבית היה מחכה לנו...

המקווה

למה היה כל כך חשוב לרבי בניית מקווה בסרי לנקה?

מאז התחלת השליחות שלנו בסרי לנקה, כמעט על כל מכתב שכתבנו לרבי, קיבלנו תשובה הקשורה בחשיבות של בניית מקווה. היינו מתוסכלים. רק הגענו למקום, אנחנו עוד לא מכירים אותו היטב, לא יודעים איפה עלינו להתמקם, ואיך בדיק נצליח לבנות מקווה?

כשעברנו מהחוף לקולמבו הבירה, התחלנו לחפש שטח למקווה, אבל זה גם לא היה פשוט: מיקום, מחיר וכו'. אחרי שנתיים וחצי מאז הגענו לסרי לנקה, שכרנו בשעה טובה בית גדול עם חצר, והתחלנו בהכנות לבניית המקווה.

וראה זה פלא: סרי לנקה סבלה ממלחמת אזרחים 25 שנה. ביום שבו עלה הדחפור כדי להתחיל בבניית המקווה, שמענו לפתע צהלות שמחה חזקות הבוקעות מהרחוב. כשיצאנו לברר על מה השמחה, התברר שמנהיג המורדים הטמיליים נהרג והמלחמה הסתיימה (!). הרגשנו, שבמחנה רוחנית נשגבה מבינתנו, הרבי ידע שסיום המלחמה תלוי בבניית המקווה, ולכן, היה זה כל כך חשוב לו.

הסיפור לא הסתיים כאן.

כשרצינו לבנות את המקווה, פנינו ליהודי יקר מניו יורק שתורם לבניית מקוואות ברחבי העולם, והוא הבטיח לתרום את כל הבניה של המקווה. לצערינו, עד שהתחלנו בבניה, פרץ המשבר הכלכלי בארה"ב, והוא הפסיד את כספו, כך שלא היה יכול לעמוד בהתחייבות שלו. אחרי לחץ כבד, הוא הסכים לתרום רק את בור הטבילה, בכדי שנשים יוכלו לטבול, בלי מבנה מסודר של חדר הלבשה, אמבטיה וכל השאר. החלטנו להתחיל בבניה, בתקווה שבתוך זמן קצר נצליח בעז"ה לגייס את הכסף בכדי לסיים את המבנה כולו.

אבל לצערנו זה לא קרה. לא הצלחנו לגייס את הכסף, והמקווה נשאר ככה: בריכת טבילה ומעליה סככה. מיותר לציין שלנשים הטובלות, לא היה נעים במיוחד.

אחרי כחמש שנים מסיום בניית הבור, בנסיעה לכינוס השלוחים, החלטתי להקדיש את הנסיעה לגיוס כספים כדי לסיים את המקווה. ערב הנסיעה כתבתי לרבי, וביקשתי ברכה לנסיעה, תוך כדי שאני מציין שמטרת הנסיעה מבחינתי היא לסיים את המקווה סוף סוף.

פתחתי את אגרות הקודש, והתשובה שקיבלתי היתה מדהימה.

”כהוספה לשביעות הרצון הכללית להיפגש יחד ולשוחח בענינים של חיזוק היהדות בכלל ובפרט בחינוך על טהרת הקודש וענין המקווה וטהרת ישראל, רצוני להביע כאן פעם נוספת את הבטחון הגדול שה' יתברך יתן הצלחה בעבודה האמורה... והרי ידוע הפתגם של כ”ק מורי וחמי אדמו”ר נשיא ישראל, שכאשר יהודי כאן למטה מתחייב סכום בענינים של צדקה, שבשעת מעשה נראה זה יותר מכפי יכולתו, בו זמנית פותחים למעלה מקורות וצינורות חדשים לספק לאותו יהודי את היכולת, שיוכל למלא הבטחתו במילואה.”.

כמובן שאחרי תשובה כזו, הייתי בטוח שהשליחות שלי תצליח.

נסעתי לניו יורק דרך לונדון, שם נסעתי לפגוש איש עסקים שמגיע כבר מספר שנים מידי פעם לעסקים בסרי לנקה וביקר מידי פעם בבית חב”ד. ביקשתי ממנו לעזור לבניית המקווה, והוא שאל אותי מה הסכום הכולל של הבניה. השבתי לו שסך הכל מדובר על \$50,000. הוא חשב רגע ואז אמר: ”למרות שזה למעלה מהיכולות שלי, אתרום חצי מהסכום!”. אמרתי לו שאני חייב להקריא לו קטע מהתשובה של הרבי שקיבלתי לפני הנסיעה. הקראתי לו מתוך המכתב: ”שכאשר יהודי כאן למטה מתחייב סכום בענינים של צדקה, שבשעת מעשה נראה זה יותר מכפי יכולתו, בו זמנית פותחים למעלה מקורות וצינורות חדשים לספק לאותו יהודי את היכולת, שיוכל למלא הבטחתו במילואה.”. הוא כמובן התרגש מאוד, וביקש צילום של המכתב.

מספר חודשים לאחר מכן, הוא זכה במכרז בסרי לנקה לעסקה ענקית של עשרות מיליוני דולרים. הוא ניסה לזכות בעסקה הזאת במשך 5 שנים, אבל לא הצליח. רק התרומה שנתן וברכת הרבי פתחה לו צנורות חדשים...

לב אבות על בנים

חוויות מיוחדות מביקורי ההורים אצלינו

אחרי כמעט שנה בשליחות, לקראת יום הכיפורים, זכינו לביקור של הורי שיחי. הם שהו אצלינו שבועיים - מלפני יום הכיפורים, ועד אמצע חג הסוכות. אחרי כל כך הרבה חודשים לבד, היה זה ממש מחיה נפשות...

את יום הכיפורים החלטנו לקיים בבית המלון הילטון, כדי לאפשר ליהודים הרוצים להשתתף בתפילות ולשמור את החג, לקחת חדר במלון. לצורך קיום התפילות, שכרנו חדר הרצאות, והוא שימש לנו כבית כנסת.

היתה זו חוויה מרגשת מאוד להתפלל ביום כיפור עם מנין מצומצם אמנם, אבל יחודי בכך שכל יהודי בו הגיע מפניה אחרת של העולם.

לאחרי יום כיפור היתה זו הזדמנות טובה עבורנו לטייל קצת באי הקסום. יצאנו עם הורי לטיול, כשהיעד הראשון שלנו הוא קנדי. הגענו לקנדי לפנות ערב, והתמקמנו בבית הארחה קטן על הר גבוה. בית הארחה היה מבודד, ומסביב שרר שקט מוחלט.

לקראת ארוחת הערב הוצאנו גזיה במטרה לחמם את האוכל, אך להפתעתנו, בעל הבית לא הסכים שנחמם איתה בשטח המלון. נאלצנו לצאת אל החושך מחוץ לשטח המלון. עוד אנחנו מחממים את האוכל, ולפתע אנו שומעים צעדים. הבטנו לכיוון הקול, וראינו זוג צועד לכיווננו. הם הגיעו אלינו, ואז שאלו במבטא ישראלי בולט: "אסקוס מי, דו יו נוו וור איז דה ג'ים?". השבנו להם בעברית שאנחנו לא יודעים היכן חדר הכושר, אבל אנחנו כן מזמינים אותם לארוחת ערב אצלינו. לשמחתנו, הם לא סירבו...

במהלך השנים שלנו בסרי לנקה, ביקרו אותנו הורי 5 פעמים. כל פעם כזאת היתה משב רוח מרענן לנו ולילדים.

באחד מהביקורים, ביום האחרון לפני חזרתם ארצה, יצאנו לעשות איתם סיבוב בין החנויות בעיר, כדי להביא קצת מזכרות ומתנות הביתה. לפני היציאה ארגנתי לי שקית, ובה לקחתי את התפילין שלי. אבא שלי התפלא, ושאל אותי לשם מה אני לוקח את התפילין איתי? מה הסיכוי שבקולומבו אמצא יהודי שאוכל להניח לו תפילין? השבתי לו שכמו שחייל הולך תמיד עם הנשק, כך אני משתדל ללכת לכל מקום עם התפילין.

התחלנו להסתובב בין החנויות, ואחרי סיבוב ארוך הגענו לחנות האחרונה - חנות מזכרות מפורסמת. הסתובבנו בחנות, ולפתע, אנו רואים את משה - הנזיר היהודי. כמוכן שהצענו לו להניח תפילין, ולמרבה שמחתנו, הוא הסכים והניח.

לידה קלה

מי ילווה את אשתי בלידה? לאלוקים תוכניות משלו

לידתה של ביתנו חיה מושקא שתחיה בסרי לנקה, היא סיפור של השגחה מופלאה.

כשהתברר לנו שבעז"ה אשתי אמורה ללדת, התחילה (שוב) ההתלבטות הגדולה איפה תהיה הלידה: מצד אחד, רצינו מאוד ללדת בסרי לנקה, כדי להמשיך את הפעילות מבלי להצטרך להיטלטל ארצה לחודש וחצי עם הילדים, ומצד שני, אשתי חששה מאוד מלידה בסרי לנקה. בכל זאת מדינת עולם שלישי, לא מפותחת מאוד מבחינה רפואית.

אחרי התלבטות ארוכה, אשתי החליטה שתלד בסרי לנקה, אבל רצתה מאוד שמישהי מהמשפחה שלה תלווה אותה לפחות. אחותה הגדולה הודיעה שתגיע בעז"ה, אבל משהלידה התאחרה והתקרב מועד פתיחת שנת הלימודים, היא הודיעה לנו בצער שלא תוכל להעדר מפתחת השנה ולהגיע ללוות את הלידה. טוב, אם אין מלווה מהמשפחה, ה' יצטרך ללוות אותה...

התאריך כבר התקרב מאוד, והרופאים אמרו שאם הלידה לא תתחיל באופן טבעי בימים הקרובים, הם יאלצו לתת לאשתי זירוז. הבנו שהלידה הולכת להיות בימים הקרובים, ואשתי בחששות גדולים איך יהיה לה ללדת לבד בסרי לנקה...

יום שישי - מספר ימים לפני התאריך הצפוי, נכנסות לבית חב"ד זוג אמהות ובנותיהן, שבאו לטיול לפני צבא, וביקשו להשתתף בסעודת שבת בבית חב"ד. הזמנו אותן להיכנס, ותוך כדי שיחה התברר שאחת מהן - חלי קרינגל, היא מילדת מקצועית, אחות מוסמכת ויועצת הנקה!

אשתי שיתפה אותה בחששות שלה, וחלי המקסימה אמרה לה מיד שהיא תגיע מכל מקום שבו תהיה במהלך הטיול כדי ללוות אותה בלידה בעז"ה.

ואכן, ביום חמישי שבוע אחר כך, הרופאים אמרו לאשתי שביום שישי הם יתנו לה זירוז להתחלת הלידה. חלי - שהיתה מרחק 10 שעות נסיעה (!), לקחה מיד מונית והגיעה במיוחד כל הדרך. במהלך הלידה היא עזרה לאשתי בצורה לא רגילה, ולא רק זה: היא נשארה איתה כל השבת בבית הרפואה, כדי שאשתי תוכל לנוח אחרי הלידה.

רק אחרי שאשתי חזרה הביתה, חלי הצטרפה לביתה והמשיכה את הטיול.

אנקדוטות קצרות...

כמה סיפורים קצרים של השגחות אלוקיות במהלך השליחות

אליהו הנביא עשירי למנין

שנה אחת לא היה לנו מנין ביום הכיפורים. היינו רק תשעה אנשים... נקל לשער את ההרגשה הקשה שלנו.

כשהסתיימה תפילת המנחה ובאנו להתחיל את תפילת הנעילה, נפתחה לפתע הדלת, ויהודי לא מוכר נכנס פנימה. הוא לקח סידור והתחיל להתפלל איתנו, ומיד בסיום התפילה, עזב בחופזה את המקום, עוד לפני שהספקנו להבין מי הוא ומאיפה הגיע.

הרגשנו שאליהו הנביא בא להשלים לנו מנין לתפילת הנעילה...

הרבי הופיע בחלום

כשטסנו לסרי לנקה בפעם הראשונה בכדי לפתוח בית חב"ד, היו איתנו בטיסה כמה גולשים. אחד מהם היה קובי ששמח מאוד מכך שהולך להיות להם בית חב"ד. הוא בא מרקע מסורתי, ורוצה מאוד להתחזק.

כשפתחנו את הבית חב"ד, קובי אכן היה מגיע הרבה אלינו, אבל מאוד היה קשה לו להתנתק מהחברה, הבילויים ושאר ההנאות שהחוף הציע. למרות שהצענו לו שוב ושוב לבוא לגור איתנו, וללמוד בבית חב"ד בזמנו הפנוי, הוא לא הצליח לעשות את הצעד הזה.

לילה אחד, בעוד אנחנו ישנים, אנו שומעים לפתע דפיקות חזקות על הדלת, וקריאות: "מצווה עליכם לפתוח את הדלת!". כשהתעוררנו, ראינו אותו עומד בחוץ, עם כל הציוד שלו. הוא רוצה לעבור לבית חב"ד. לשאלתינו, על מה ולמה המאומה, הוא השיב, שהרבי הגיע אליו בחלום, ואמר לו לקחת את החפצים שלו ולעבור מיד לבית חב"ד. החלום היה כל כך מוחשי, שהוא לא היה יכול לסרב.

הוא אכן עבר לגור איתנו, אבל היה לו מאוד קשה להתמיד. צעד קדימה, ושני צעדים אחורה. אחרי שלושה חודשים הוא חזר ארצה.

לא היינו בקשר כמה שנים. אחרי 9 שנים, עשינו שבת אצל ההורים שלי בצפת. בשבת אחא"צ, אחרי תפילת מנחה, ניגש אלי מישהו עם כיפה וזקן, ומתנפל עלי בחיבוקים. ניסיתי להבין מי זה, עד שהוא הציג את עצמו.

מסתבר שהזרעים שנזרעו אז, נבטו ב"ה. היום הוא שומר מצוות, נשוי ואב לילדים. ועדיין גולש...

יפתחו הצנורות

סרי לנקה מהווה יעד מבוקש לגולשי גלים, הבאים במיוחד מהארץ, כדי לגלוש על הגלים הגבוהים בחוף. בתקופה הראשונה להקמת הבית חב"ד, כאשר הבית חב"ד היה ממוקם בחוף הדרומי, שימש הבית חב"ד מקום מפגש עבור הגולשים, שהיו באים במשך היום להניח תפילין, ומידי ערב לארוחה, התוועדות, שיעור וסתם לשבת ולדבר.

ערב אחד הגיעו הגולשים ובפיהם טענה: "באנו במיוחד מהארץ לגלוש על הגלים המפורסמים של סרי לנקה, אבל אין גלים. מה עושים?".

יפתח לוזיה - מהבחורים שבאו לעזור לנו בהקמת הבית חב"ד, הציע להם לכתוב לרבי, ולהכניס את המכתב באגרות הקודש.

בהתחלה הם הרימו גבה. מה לרבי מליובאוויטש ולתחביב הגלישה שלנו? רק אחרי שהוסבר להם שלרבי נוגע מכל יהודי ומכל עניינו, הם החליטו אכן לכתוב לרבי.

התשובה שקיבלו היתה שיוסיפו בתורה ומצוות, ויפתחו להם הצנורות - כלומר, צינורות השפע הרוחני יפתחו את צינורות השפע הגשמי. אך הגולשים הבינו את הדברים כפשוטם: שעל ידי הוספה בתורה ובמצוות, גיעו גלים גדולים וגבוהים, שבהם נוח לגלוש ('צנורות' בעגת הגולשים).

ואכן, למחרת בבוקר הם התייצבו בבית חב"ד להנחת תפילין, ומיותר לציין שאכן נפתחו 'צינורות'...

הבעל המוסלמי של היהודיה

אחת מהיהודיות שחיה בקולומבו, היתה נשואה למוסלמי שהתנגד מאוד לקשר שלה איתנו. היא היתה מגיעה מידי פעם בהחבא כדי לקבל 'זריקת יהדות', אבל חששה מאוד שבעלה ידע מכך.

תקופה ארוכה הם חיו עם ארבעת ילדיהם אצל הוריו, עד שהמצב כבר הפך לבלתי נסבל. הם החלו לחפש דירה במחיר מוזל, אך היה מאוד קשה למצוא דירה מתאימה. אחרי חיפושים ממושכים הם מצאו סו"ס דירה מתאימה וכבר סגרו עקרונית עם בעל הבית, אך לאחרי שהתברר לו שיש להם ארבעה ילדים, הוא קיבל רגליים קרות וביטל את הסכמתו.

בצר לה, היא פנתה אלינו, ואשתי הציעה לה לכתוב לרבי. היא אכן כתבה לרבי, וקיבלה

ברכה למציאת דירה. כמה דקות אחרי שעזבה את הבית חב"ד, היא התקשרה לבשר לאשתי שללא כל סיבה הגיונית, התקשר לפתע בעל הבית להודיע שהוא מסכים להשכיר להם את הדירה, למרות שיש להם ארבעה ילדים.

אחרי המופת המוחשי כל כך, בעלה הודיע לה כי מזוזה הוא לא מסכים לשים על דלת הבית, אבל לתמונה של הרבי שבזכותו הם מצאו דירה, הוא אינו יכול להתנגד...

מעגל שנסגר ב-770

באחת מהנסיעות שלנו לביתו של הרבי - 770, בניו יורק, אשתי ישבה ולמדה בעזרת נשים. לפתע 'מתנפלת' עליה בחורה לא מוכרת בחיבוקים ונשיקות. מסתבר שהבחורה היתה בסרי לנקה, ובמהלך הטיול שלה נתקעה בהיקדואה בלי כסף. היא הגיעה לבית חב"ד, ואשתי אכן עזרה לה מאוד בכל מה שהיתה צריכה.

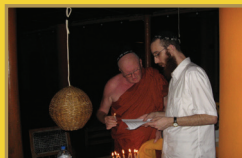
היא כעת בביקור אצל ידיד של הוריה בניו יורק, ובדרך מהעבודה שלו לביתו, הוא עצר בהכנסת ספר תורה ב-770, והציע לה לבינתיים להיכנס ל-770. היא נכנסת ל-770, ופתאום היא פוגשת את אשתי. כמוכן, ששתיהן מאוד התרגשו...

שנה אחר כך, כאשר הגעתי לניו יורק, נאמר לי על ידי אחד מהבחורים הלומדים שם, שיש איש עסקים אחד מאוד עשיר שרוצה לפגוש אותי.

נסעתי לפגוש אותו, והוא סיפר שהוא האיש שהסיע את אותה בחורה. הסיפור כל כך ריגש אותי, שהוא החליט לפגוש אותי בכדי לתרום לבית חב"ד בסרי לנקה.

לזכות
הרבי **מליובאוויטש מלך המשיח שליט"א**
שיזכה להביא גאולה אמיתית ושלימה
לעם ישראל ולעולם כולו, תיכף ומיד ממש!

לזכות הורינו היקרים
הרב זאב ישראל ונורית קרומבי שיחיו
ועמוס ומרים פיינשטיין שיחיו
שיזכו לרוב שנים טובות ומאושרות
ולרוב נחת מכל משפחתם

י"ל ע"י:

בית חב"ד סרי לנקה

054-9231098

rabbi@chabadsrilanka.com

www.chabadsrilanka.co.il

Chabad of Sri Lanka -